

Ἄτροπος

Federico Betti

μεταφραστής: Athanasia Serepisou

Federico Betti

Ατροπος

Ατροπος:
ISBN 978-8-87-304220-4

Αηηοηαηηα

Τι συνδέει μία σειρά δολοφονιών, που λαμβάνουν χώρα στη Μπολόνια και τα περίχωρά της; Πρόκειται για κατά συρροή δολοφόνο ή για κάτι άλλο; Ο Επιθεωρητής Τζαμάνι κι οι άνδρες του, έχουν αναλάβει να το ανακαλύψουν.

What links a series of assassinations taking place in Bologna and its surroundings? Is it a serial killer or something else? Inspector Zamagni and his men have undertaken to discover it.

Μία γυναίκα βρίσκεται νεκρή κι εικάζεται ότι μπορεί να πρόκειται για δολοφονία. Οι έρευνες ξεκινούν, αλλά η αστυνομία φαίνεται να έχει μπει σε ένα φαύλο κύκλο. Λίγο αργότερα, συμβαίνει το ίδιο και σε άλλα άτομα και, έτσι, ανακαλύπτονται κοινά στοιχεία. Η σκέψη ότι πρόκειται για κατά συρροή δολοφόνο περνά, αμέσως, από το μυαλό των ερευνητών, μέχρι τη στιγμή που ο Νο.1 ύποπτος βρίσκεται νεκρός, χτυπημένος από πυροβόλο όπλο. Ο Επιθεωρητής Τζαμάνι κι ο Πράκτορας Φινόκι, χάνουν κάθε βεβαιότητα, μέχρι τη στιγμή που θα πάρουν μία ομολογία, που θα ρίξει νέο φως στην υπόθεση. Ένα

θρίλερ γεμάτο ανατροπές, που θα κρατήσει τον αναγνώστη σε εγρήγορση, μέχρι τον αναπάντεχο επίλογο.

A woman is dead and is supposed to be murder. The investigations begin, but the police seem to have entered a vicious circle. Shortly thereafter, the same happens to other people, and so common elements are discovered. The thought that a serial killer is going through is immediately passed by the mind of the investigators, until the no. 1 suspect is dead, beaten by a gun. Inspector Zamagni and agent Finocchi lose all certainty until they have a confession that will shed new light on the case. A thriller full of twists, keeping the reader alert, until the unexpected end.

Άτροπος

αρχικός τίτλος: Atropos

Μεταφράστηκε από: Athanasia Serepisou

Αφιερωμένο σε όλους εκείνους, που δε βλέπουν την ώρα να διαβάσουν αυτές τις ιστορίες

Ο άντρας κατέβηκε από το λεωφορείο της γραμμής 19, στην Πλατεία Μπράτσι, στο Σαν Λατζάρο ντι Σαβένα, έφτασε στο κτίριο, αγόρασε ένα αντίγραφο της εφημερίδας *Il Resto Del Carlino* κι άρχισε να την ξεφυλλίζει.

Κάθισε σε ένα από τα παγκάκια στην άκρη της πλατείας, για να διαβάσει την εφημερίδα και δεν βρήκε σημαντικές ειδήσεις: το πρωτοσέλιδο ήταν γεμάτο με θέματα της επικαιρότητας, ενώ στο εσωτερικό, βρήκε ειδήσεις για την οικονομία και, παρακάτω, σελίδες με τοπικές ειδήσεις της περιοχής της Μπολόνια, από την πόλη ως όλη την επαρχία.

Έριξε μία ματιά και στις μικρές αγγελίες, χωρίς να βρει κάτι ενδιαφέρον.

Δίπλωσε την εφημερίδα και, κρατώντας την κάτω από το μπράτσο του, περπάτησε κατά μήκος της οδού Εμίλια, στην κατεύθυνση προς Ίμολα.

Όταν έφτασε στην είσοδο της Τράπεζας, στη διασταύρωση με την οδό Τζούσι, περίπου 100 μέτρα παρακάτω, έσπρωξε την πρώτη βαριά πόρτα με το μεταλλικό πλαίσιο, μετά τη δεύτερη και μπήκε.

Εκείνη την ώρα το πρωί, υπήρχαν ελάχιστοι πελάτες και,

σε λίγη ώρα, αφότου μπήκε, κατάφερε να είναι μπροστά από το πρώτο ταμείο, που ελευθερώθηκε, από τα τρία που ήταν ανοιχτά εκείνη τη στιγμή.

«Καλημέρα», τον χαιρέτισε η υπάλληλος, «πώς μπορώ να σας φανώ χρήσιμη;»

«Θα ήθελα να μιλήσω με το διευθυντή, αν δεν είναι απασχολημένος».

«Όπως θέλετε. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;», ρώτησε η γυναίκα, που απέπνεε ένα φρουτώδες άρωμα, τόσο βαρύ, που καταντούσε να είναι, σχεδόν, ενοχλητικό.

«Όχι, μην ανησυχείτε. Απλά, σκεφτόμουν, πώς να επενδύσω καλύτερα και θα ήθελα να μιλήσω μαζί του ή μαζί της, σε περίπτωση που είναι γυναίκα, για να πάρω μία απόφαση».

«Γι' αυτό, είναι διαθέσιμοι κι οι επενδυτικοί μας σύμβουλοι. Πιστεύω ότι μπορείτε να μιλήσετε, με την ησυχία σας, με κάποιον από αυτούς. Είναι όλοι τους έξυπνοι άνθρωποι. Εκτός κι αν επιθυμείτε να κάνετε μία απευθείας συζήτηση με τον διευθυντή ή έχετε συγκεκριμένους λόγους, που θέλετε να τον απασχολήσετε», εξήγησε η γυναίκα.

«Θα ήθελα να μιλήσω, απευθείας, με τον διευθυντή».

I

Εκείνη την ημέρα, ο Νταβίντε Παλιαρίνι, επέστρεψε από το γυμναστήριο, όπου περνούσε μία ή δύο ώρες, κάθε μεσημέρι της εβδομάδας, εκτός από τα Σαββατοκύριακα.

Έμενε μόνος του, σε μία πολυκατοικία στην οδό Βενέτσια, στο Σαν Λατζάρο ντι Σαβένα.

Είχε πάρει εκείνη την απόφαση, μετά από ένα χρόνο αρραβώνα κι ένα χρόνο συγκατοίκησης, με τη σύντροφό του. Είχαν συμφωνήσει από κοινού ότι δεν πήγαινε άλλο. Δεν μπορούσαν να μείνουν για πάντα μαζί γιατί, αντίθετα από ότι σκέφτονταν στην αρχή, όπως φαινόταν, δεν ήταν πραγματικά φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον.

Ρυθμοί ζωής και οπτικές, που διέφεραν πάρα πολύ, όσον αφορούσε το πώς περνούσαν την ημέρα τους αλλά και τη διαχείριση των χρημάτων.

Και, τελικά, το σκέφτηκαν καλά κι αποφάσισαν να πουν αντί κι ο καθένας να πάρει το δρόμο του.

Έφτασε μπροστά στην πόρτα του κτιρίου, ανέβηκε τη σκάλα και μπήκε στο σπίτι.

Το διαμέρισμά του ήταν στον πρώτο όροφο ενός όχι πολύ ψηλού κτιρίου, που βρισκόταν μέσα στο πράσινο ενός ιδιωτικού κήπου με φυτά και δέντρα διαφόρων ειδών και μία περίφραξη, που οριοθετούσε την ιδιοκτησία.

Τα προτερήματα ήταν, τουλάχιστον, τρία: η σκιά, που δημιουργούσαν τα δέντρα, το οποίο σήμαινε μείωση των υψηλών θερμοκρασιών του καλοκαιριού, ένα άγγιγμα κομψότητας στην κατοικία και το γεγονός ότι, δύσκολα, μία πολυκατοικία με εσωτερικό κήπο, έλκυε τους διανομείς διαφημιστικών εντύπων.

Έχοντας ακουμπήσει κάτω τον αθλητικό σάκο που

χρησιμοποιούσε στο γυμναστήριο κι ο οποίος είχε μέσα, κυρίως, μία αλλαξιά ρούχα και τα απαραίτητα για το ντους, τον άνοιξε, ετοιμάζοντάς τον για την επόμενη μέρα κι αποφάσισε να τον ελαφρύνει λίγο.

Λάτρευε τα μυθιστορήματα περιπέτειας συγγραφέων, όπως ο Κλάιβ Κάζλερ, παρόλο που μέχρι πριν λίγους μήνες, συνήθιζε να διαβάζει και θρίλερ και, γενικά, ιστορίες γεμάτες σασπένς. Αλλά, μετά το αυτοκινητιστικό δυστύχημα, στο οποίο είχε εμπλακεί, είχε αποφασίσει να τα αφήσει στην άκρη, για κάποιο χρονικό διάστημα.

Ήταν δική του υπαιτιότητα κι αυτό ήταν αδιαπραγμάτευτο και δεν μπορούσε να το συγχωρήσει στον εαυτό του: εκείνο το γεγονός είχε, σίγουρα, σημαδέψει την ψυχή του.

Προσπαθούσε, με κάθε τρόπο, να μην το σκέφτεται και συχνά το κατάφερνε αλλά, εκεί που δεν το περίμενε, η ανάμνηση επέστρεφε για να τον αρπάξει.

Αν είχε αποφύγει να πάρει εκείνο το χάπι...

Αλλά, τον είχε σαγηνεύσει το καινούργιο. Του είχαν πει: «Θα δεις πώς θα νιώσεις. Θα σε κάνει να πετάς στα αστέρια. Δοκίμασέ το: μετά θα μπορείς να το έχεις με έκπτωση».

Κι έτσι, είχε δοκιμάσει λέγοντας, ωστόσο, ότι δεν θα το ξανάκανε. Ήταν μόνο, από περιέργεια, για να καταλάβει πώς αισθανόσουν, αν δοκίμαζες αυτό το πράγμα.

Βγαίνοντας από τη ντισκοτέκ στην οποία πήγαινε

συχνά- για να περάσει ένα σαββατόβραδο πέρα από τα συνηθισμένα και με την ελπίδα πως, ίσως, γνώριζε καινούργια άτομα με τα οποία θα μπορούσαν να γίνουν φίλοι ή ακόμα και την αδελφή ψυχή, παρόλο που ήξερε κι ο ίδιος ότι θα χρειαζόταν χρόνος, για να χτίσει μία τέτοια σχέση- πήγε στο αυτοκίνητό του κι έβαλε μπροστά, για να γυρίσει σπίτι.

Από την ώρα που πήρε εκείνο το αναβράζον χάπι (πιες το σε ένα μικρό ποτήρι, τον είχαν συμβουλέψει), είχε περάσει τουλάχιστον μία ώρα και, όταν ο Νταβίντε βρισκόταν στον περιφερειακό της Μπολόνια με κατεύθυνση προς το σπίτι, άρχισε να νιώθει ανεβασμένος και να τον διακατέχει μία ευφορία. Πάτησε τέρμα το γκάζι, γιατί αισθανόταν την ανάγκη να εκτονώσει με κάποιο τρόπο εκείνη την ευφορία και το αποτέλεσμα ήταν το επιθυμητό, αλλά δεν είχε σκεφτεί το ενδεχόμενο των απροόπτων, δεδομένης της υπερβολικής ταχύτητας.

Αντιλήφθηκε, πολύ αργά, ένα παιδί, που περνούσε τη διάβαση και το χτύπησε στην αριστερή πλευρά, ρίχνοντας το στο έδαφος και παρασέρνοντάς το για, περίπου, 100 μέτρα.

Ούτε που παρατήρησε την παρουσία των γονέων κι έφυγε, χωρίς να σταματήσει, με το σώμα του γεμάτο αδρεναλίνη.

Κάθε φορά που του ερχόταν στο μυαλό αυτό το επεισόδιο, ο Νταβίντε Παλιαρίνι έκλεινε τα μάτια, με την ελπίδα να

διώξει εκείνες τις βασανιστικές αναμνήσεις και, συχνά, τα κατάφερνε, όχι πάντα, όμως.

Όταν κατάλαβε ότι είχε έρθει η ώρα για το βραδινό, έκλεισε το μυθιστόρημα που διάβαζε εκείνη τη στιγμή, τοποθετώντας το πάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού και ετοίμασε ένα πιάτο με ζυμαρικά.

Η βραδιά πέρασε ήσυχα και, πριν τα μεσάνυχτα, είχε ήδη κοιμηθεί.

II

Ξυπνώντας νωρίς το πρωί, για να καταφέρει να πάρει πρωινό με ηρεμία, πριν πάει στη δουλειά, ο Στέφανο Τζαμάνι, ούτε που φανταζόταν πως εκείνη η ημέρα, θα ήταν τόσο βασανιστική.

Πρώτα, έκανε ένα ντους, μετά ετοίμασε ένα φλιτζάνι καφέ, που το συνόδευσε με μία φέτα ψημένο ψωμί και, μετά, βγήκε.

Έφτασε στο Αρχηγείο της Αστυνομίας στις 8:30, μετά από μισή ώρα δρόμο, στην κίνηση της οδού Εμίλια, στο σημείο που ένωνε το Σαν Λατζάρο ντι Σαβένα, όπου έμενε, με την Μπολόνια.

Μισούσε την κυκλοφοριακή συμφόρηση, ιδίως αν αυτή δημιουργούνταν από μία μάζα ανθρώπων, που βιάζονταν να φτάσουν στη δουλειά.

Γιατί δεν ξεκινούν πιο νωρίς; αναρωτιόταν κάθε τόσο, αλλά χωρίς να βρίσκει, ποτέ, μία λογική εξήγηση.

Όταν έφτασε στη δουλειά, πάνω στο γραφείο του τον

περίμεναν διάφορα σημειώματα, ορισμένα από τα οποία, τα είχε γράφει εκείνος το προηγούμενο βράδυ, για υπενθύμιση.

Τα διάβασε γρήγορα, μετά τα πέταξε στο καλάθι των αχρήστων.

«Πώς πάει, Επιθεωρητά;», τον ρώτησε ένας πράκτορας, που περνούσε.

«Καλά, ευχαριστώ», απάντησε, ευγενικά. «Εσείς; Όλα καλά;»

«Ναι, ευχαριστώ».

«Τέλεια. Λοιπόν, σας εύχομαι να έχετε μία καλή ημέρα κι ελπίσουμε να είναι ήρεμη, μέχρι το βράδυ.»

«Ας το ελπίσουμε», έγνεψε ο πράκτορας, αποχωρώντας.

Λίγα λεπτά, αργότερα, ο αρχηγός του Τμήματος Ανθρωποκτονιών, εμφανίστηκε στο γραφείο του Τζαμάνι, κι από το ύφος που είχε, δε φαινόταν να πρόκειται για μία τυπική επίσκεψη.

«Γεια σου, Τζαμάνι, σε χρειάζομαι», είπε, χωρίς προλόγους.

«Να προετοιμαστώ για το χειρότερο;», ρώτησε ο επιθεωρητής.

«Εύχομαι να μην είναι κάτι πολύπλοκο, μα σίγουρα, θα είναι κάτι δυσάρεστο. Δεχθήκαμε ένα τηλεφώνημα από κάποια, που είπε ότι πήγε στο σπίτι της κόρης της και τη βρήκε νεκρή».

«Θα προτιμούσα να ξεκινούσε διαφορετικά η ημέρα», είπε ο Τζαμάνι. «Υπάρχουν περαιτέρω πληροφορίες; Θέλω

να πω, που να προέρχονται από το άτομο που κάλεσε;»

«Η κυρία είπε ότι έφτασε στο σπίτι της κόρης της κι ότι εκείνη δεν άνοιξε, παρόλο που χτύπησε πολλές φορές το κουδούνι. Έτσι, η κυρία, που φαίνεται ότι έχει κλειδιά του διαμερίσματος, γύρισε σπίτι, πήρε τα κλειδιά και , όταν άνοιξε την πόρτα, τη βρήκε πεσμένη στο πάτωμα του σαλονιού».

«Καταλαβαίνω», είπε ο Τζαμάνι και, μετά από μία σύντομη παύση, πρόσθεσε: «Γιατί θα πρέπει να είναι δολοφονία; Δε θα μπορούσε να πέθανε από φυσιολογικά αίτια; Να είχε κάποιο ατύχημα;»

«Δεν γνωρίζω», απάντησε ο αρχηγός. «Πιστεύω, ότι το καλύτερο θα ήταν να πάμε στο σημείο και να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε περισσότερα, όσον αφορά αυτό το συμβάν. Η κυρία, που τηλεφώνησε, περιμένει να πάμε και της είπα να παραμείνει στη διάθεσή μας, για αρκετή ώρα».

«Σύμφωνοι», έγνεψε ο Τζαμάνι. «Τώρα, πάω να ελέγξω».

Η κοπέλα ήταν, ακόμη, στη θέση που την είχε βρει η μητέρα της, πεσμένη στο πάτωμα.

«Δεν έχω ακουμπήσει τίποτα, σας διαβεβαιώνω γι' αυτό», είπε η κυρία- αφού της έδειξαν το σήμα τους- για να απαλλαγεί, αμέσως, από την ευθύνη για κάτι που δεν έκανε.

«Ήσαστε πολύ καλή», της απάντησε ο Τζαμάνι. «Μπορώ να μάθω το όνομά σας;».

«Κιάρρα. Κιάρρα Μπαλτζάνι», συστήθηκε. «Κι αυτή είναι

η κόρη μου», πρόσθεσε, δείχνοντας προς το πτώμα της κοπέλας, σαν να ήταν, ακόμη, ζωντανή.

«Καταλαβαίνω. Μπορείτε να μου πείτε το όνομα της κόρης σας, αν έχετε την καλοσύνη;»

«Μα...φυσικά, να με συγχωρείτε. Είμαι ακόμη σε κατάσταση σοκ, λόγω αυτού του συμβάντος. Τη λένε...την έλεγαν...Λουτσία Μιστρόνι».

«Σας ευχαριστώ», είπε ο Τζαμάνι και, στη συνέχεια, πρόσθεσε: «Θα μπορούσα να μάθω, για ποιο λόγο δεν διστάσατε να καλέσετε την αστυνομία; Θέλω να πω, ο θάνατος θα μπορούσε να οφείλεται σε έμφραγμα ή σε οποιοδήποτε άλλο φυσικό αίτιο, σωστά;». Και απευθυνόμενος στον πράκτορα Μάρκο Φινόκι, που τον συνόδευε: «Σημειώνουμε τα πάντα».

Ο πράκτορας συγκατένευσε.

«Η ερώτησή σας είναι εύλογη αλλά φαίνεται πως, εδώ και λίγο καιρό, η κόρη μου δεχόταν απειλητικά τηλεφωνήματα. Γι' αυτό θεώρησα, αμέσως, ότι ήταν ένας μη φυσικός θάνατος και γι'αυτό σας κάλεσα».

«Απειλητικά τηλεφωνήματα; Και ξέρετε ποιος καλούσε;»

«Όχι, αν και, πάντα, είχα την αμφιβολία, ή την πεποίθηση- αν προτιμάτε- και την ίδια είχε κι η κόρη μου, ότι αυτός που την καλούσε ήταν ένας από τους πρώην αρραβωνιαστικούς της», εξήγησε η γυναίκα. «Η σχέση τους τελείωσε με αρκετά άσχημο τρόπο, καθώς μάλωσαν πολύ έντονα. Προς το τέλος του αρραβώνα τους, μάλωναν

συχνά».

«Καταλαβαίνω», συγκατένευσε ο Τζαμάνι, «Πρέπει να ξέρουμε το καθετί για την κόρη σας. Ηλικία, τι δουλειά έκανε, τις προτιμήσεις της, διευθύνσεις και ονόματα των φίλων της. Κι αυτός ο πρώην αρραβωνιαστικός; Μπορείτε να μας πείτε το όνομά του; Οποιαδήποτε πληροφορία γνωρίζετε για εκείνον. Και...κάτι ακόμη: η κόρη σας ήταν παντρεμένη; Αρραβωνιασμένη; Ελεύθερη; Ξέρετε, δεν θέλουμε να παραλείψουμε κάποιο στοιχείο».

«Από όσο ξέρω, τώρα η Λουτσία ήταν ελεύθερη».

Ο Επιθεωρητής έκανε μία μικρή παύση, για να κοιτάξει λίγο τριγύρω.

Το διαμέρισμα, που βρισκόταν στον πρώτο όροφο μίας πρόσφατα κατασκευασμένης πολυκατοικίας, στην περιφέρεια της Μπολόνια, ήταν όμορφο, από εκείνα τα μοντέρνα, με μιμιμαλιστική επίπλωση και συνδυασμούς, που είχαν γίνει με καλό γούστο. Στα παράθυρα δεν υπήρχαν τέντες και, κατά τη διάρκεια της ημέρας, το φως του ήλιου φώτιζε, πλήρως, κάθε του χώρο.

«Το διαμέρισμα ανήκε στην κόρη σας;», ρώτησε ο πράκτορας Φινόκι.

«Ναι, φυσικά». Φαινόταν, ότι η ερώτηση ήταν περιττή, για την κυρία Μπαλτζάνι.

Το διαμέρισμα είχε πληρωθεί εξ ολοκλήρου από την κόρη της, όπως εξήγησε η μητέρα.

Κι εξήγησε, επίσης, ότι η Λουτσία Μιστρόνι, είχε μία

πολύ σημαντική θέση στην εταιρία στην οποία εργαζόταν, παρόλο που η κόρη της δεν της είχε εξηγήσει, ποτέ, καλά τι είδους θέση ήταν.

«Λοιπόν; Μπορείτε να μας πείτε το όνομα του πρώην αρραβωνιαστικού της κόρης σας;», ρώτησε ο Τζαμάνι.

«Ναι, με συγχωρείτε», είπε η κυρία Μπαλτζάνι. «Το άτομο που ψάχνετε, λέγεται Πάολο Καρνεβάλι. Αν δεν έχει μετακομίσει, έμενε στην οδό Κρακοβία, κοντά στο Πάρκο ντέι Τσέντρι, στο νούμερο...10, νομίζω».

«Τέλεια. Για την ώρα, σας ευχαριστούμε, κυρία. Να θυμάστε ότι οποιαδήποτε πληροφορία μας δοθεί, μπορεί να είναι χρήσιμη για την έρευνά μας. Και κάτι άλλο: η Επιστημονική Αστυνομία θα πρέπει να ελέγξει κάθε σπιθαμή αυτού του διαμερίσματος, με την ελπίδα ότι αυτό θα βοηθήσει στο να βρεθεί ο ένοχος, γι' αυτό το έγκλημα. Γι' αυτό το λόγο, για τις επόμενες ημέρες, θα είναι απολύτως αδύνατο, να μπειτε στο διαμέρισμα. Θα βάλουμε αμέσως τις ταινίες».

Η κυρία συγκατένευσε με κατανόηση.

«Θα κάνω ό,τι είναι δυνατό, για να βρεθεί ο δολοφόνος».

Χαιρέτησαν και, βγαίνοντας και πάλι στο δρόμο, ο επιθεωρητής Τζαμάνι κι ο πράκτορας Φινόκι, επέστρεψαν προς το Αρχηγείο.

III

Δεν ήταν κάτι σπουδαίο, μα ίσως, τώρα, είχαν βρει ένα δρόμο να ακολουθήσουν, ενόσω περίμεναν τα

αποτελέσματα των αναλύσεων από το διαμέρισμα της Λουτσία Μιστρόνι.

Κοντά στην ώρα του μεσημεριανού, ο Επιθεωρητής Τζαμάνι, συνοδευόμενος από το Μάρκο Φινόκι, βρισκόταν στον αριθμό 10 της οδού Κρακοβία, για να μιλήσουν με τον Πάολο Καρνεβάλι.

Χτύπησαν το κουδούνι, χωρίς να πάρουν απάντηση, περίμεναν για λίγο και κατάφεραν να μπουν στο κτίριο, όταν έφτασε μία ηλικιωμένη κυρία, η οποία επέστρεφε από έναν περίπατο με τον σκύλο της.

«Μπορούμε να μιλήσουμε, κυρία;», ρώτησε ο Τζαμάνι..

«Λυπάμαι, δεν επιτρέπουμε την είσοδο σε πλανόδιους μικροπωλητές. Γι' αυτό, αν είστε από αυτούς, μπορείτε να με βγάλετε από τον κόπο και να αλλάξετε προορισμό».

«Ψάχνουμε τον κύριο Καρνεβάλι. Τον γνωρίζετε;»

«Ποιος τον ψάχνει;» θέλησε να μάθει η γυναίκα, επιφυλακτική σε ό,τι είχε να κάνει με τους ξένους.

«Πρέπει να του μιλήσουμε. Δεν έχουμε πρόθεση να τον ενοχλήσουμε, ούτε να τον βλάψουμε σωματικά», εξήγησε ο Επιθεωρητής, δείχνοντας το σήμα του.

«Ω, συμφορά μου...», αναφώνησε η ηλικιωμένη. «Τι έκανε το παιδί; Μου φαίνεται καλός άνθρωπος».

«Μην ανησυχείτε», την καθησύχασε ο πράκτορας Φινόκι. «Θέλουμε, απλά, να του μιλήσουμε».

«Παρόλα αυτά, νομίζω ότι τέτοια ώρα είναι στη δουλειά», εξήγησε η γυναίκα.

«Και πότε μπορούμε να τον βρούμε; Ξέρετε τι ώρα επιστρέφει;»

«Αν δεν έχει κάποια υποχρέωση μετά τη δουλειά, συνήθως, τον συναντώ τις καθημερινές, μεταξύ 18:00-18:15. Βγαίνω με τον Τόμπι, για τη βόλτα του, νωρίς το βράδυ και, όταν γυρίζω, εκείνος παρκάρει ή ανεβαίνει τα σκαλιά».

«Ξέρετε να μας πείτε, τι αυτοκίνητο έχει ο κύριος Καρνεβάλι;»

Η γυναίκα εξήγησε ότι την έπιαναν κάπως απροετοίμαστη, γιατί δεν ήταν και ειδικός, όσον αφορούσε στα αυτοκίνητα. Τα μοναδικά μέσα μεταφοράς που γνώριζε καλά ήταν τα λεωφορεία, που τα χρησιμοποιούσε για να πηγαίνει από το σπίτι ως το κέντρο της πόλης, την Κυριακή το απόγευμα.

«Σας ευχαριστούμε για τη βοήθειά σας, κυρία», είπε ο Τζαμάνι, «Θα ξαναπεράσουμε απόψε».

Οι δυο άνδρες χαιρέτισαν την κυρία και τον Τόμπι, που δεν θα την ακολουθούσε αν, τουλάχιστον, ένας από τους δύο δεν τον χάιδευε κι επέστρεψαν στο αυτοκίνητο με το οποίο είχαν πάει εκεί.

Δεν είχε νόημα να περιμένουν τόσες ώρες, μέχρι να φτάσει ο Πάολο Καρνεβάλι, έτσι αποφάσισαν να πάνε στο Αρχηγείο, όπου ο Τζαμάνι θα επωφελούνταν, ακούγοντας οτιδήποτε νεότερο από την Επιστημονική Αστυνομία κι από τον παθολογοανατόμο που θα αναλάμβανε να διεξάγει τη νεκροψία.

Οι γονείς του χαίρονταν, πραγματικά, για εκείνον, επειδή τον έβλεπαν χαρούμενο και περηφανεύονταν γι' αυτόν σε συγγενείς και οικογενειακούς φίλους.

Πέραν του ότι πήγε στο Πανεπιστήμιο, κάνει και κάτι χρήσιμο και προσοδοφόρο, με αυτά τα λίγα που μπορούσε να μαζεύει.

«Δεν θα είναι πολλά, μα για ένα φοιτητή, είναι σίγουρα καλύτερο από το τίποτα».

Έτσι μνημόνευαν τη *δουλίτσα*, που είχε βρει ο γιος τους. «Φαίνεται ότι δεν είναι ο μόνος κι, έτσι, γνώρισε κι άλλους συνομηθικούς του, με τους οποίους έβγαινε, κάποιες φορές, για βόλτα, βρίσκονταν στο πάρκο Τζιαρντίνι Μαργκερίτα ή στην Πιάτσα Ματζόρε, το απόγευμα του Σαββάτου, διασκέδαζαν και, κάποιες φορές, έτρωγε έξω μαζί τους.

Με τα λίγα που κερδίζει, καταφέρνει να τα βγάζει πέρα, ακόμη και χωρίς να χρειαστεί να του δώσουμε χρήματα».

Ήταν εύκολη δουλειά, αφού έπρεπε, απλά, να μοιράζει φυλλάδια. Όσο για κάποιον που δεν ήξερε πώς να κάνει αυτή τη δουλειά; Αρκούσε να μοιράζει τα διαφημιστικά φυλλάδια τριγύρω. Στις πολυκατοικίες, στους δημόσιους χώρους ή ακόμη και στο δρόμο και το πρόβλημα λυνόταν. Δεν απαιτούνταν κάτι άλλο, ούτε υπήρχε κάποιου άλλου είδους υποχρέωση.

Εύκολο, παιχνιδάκι.

Κι αυτό έκανε κάθε απόγευμα, μία, το πολύ δύο ώρες

την ημέρα και μόνο τις καθημερινές, όταν τελείωνε από τα μαθήματα της Σχολής. Τα Σαββατοκύριακα ξεκουραζόταν, διασκέδαζε και ξόδευε ένα μικρό μέρος των χρημάτων που είχε κερδίσει: επειδή ήταν επιμελής, είχε συμφωνήσει με τους γονείς του, να κρατούν τα μισά. Τώρα, που είχε τη δυνατότητα, ήθελε να συμβάλλει στα έξοδα του σπιτιού, στο βαθμό που μπορούσε.

Έτσι, συνέχιζε τη δουλειά, με τη φυσική αφέλεια της ηλικίας του, χωρίς καν να αναρωτιέται τι πράγμα διαφήμιζαν αυτά τα φυλλάδια.

IV

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, στις 18:30, ο Επιθεωρητής Τζαμάνι κι ο πράκτορας Φινόκι, επέστρεψαν στην οδό Κρακοβία, για να μιλήσουν με τον Πάολο Καρνεβάλι.

Χτύπησαν το κουδούνι και, μέσα σε λίγα λεπτά, βρίσκονταν μέσα στο διαμέρισμα.

«Με ειδοποίησαν, λίγο μετά την άφιξή σας», εξήγησε ο άντρας. «Σας περίμενα. Παρακαλώ, αν θέλετε, περάστε στο σαλόνι».

Κάθισαν σε μία ροτόντα, μεσαίου μεγέθους και, μετά τις συστάσεις, ο Τζαμάνι άρχισε να μιλά.

«Μας συγχωρείτε για το ακατάλληλο της ώρας. Δεν ξέρω αν συνηθίζετε να δειπνείτε νωρίς, αλλά μάλλον θα σας βγάλουμε λίγο εκτός προγράμματος».

«Μη σας προβληματίζει», απάντησε ο Καρνεβάλι. «Κυρίως, θέλω να μάθω το λόγο της επίσκεψής σας».

«Θα θέλαμε να μιλήσουμε για τη Λουτσία Μιστρόνι».

«Τι έκανε; Της συνέβη κάτι;»

Φαινόταν να μη γνωρίζει τίποτα γι' αυτό που είχε συμβεί στην πρώην αρραβωνιαστικιά του ή, αν το ήξερε, το έκρυβε καλά.

«Σήμερα το πρωί, η μητέρα της τη βρήκε νεκρή, μέσα στο διαμέρισμά της».

Ο Πάολο Καρνεβάλι έκλεισε, για μία στιγμή, τα μάτια του και μετά τα άνοιξε πάλι και είπε:

«Λυπάμαι πάρα πολύ. Πώς έγινε; Βρήκατε κάτι; Φαντάζομαι, ότι για να είστε εδώ, είναι ακόμη νωρίς για να κατονομάσετε τον ένοχο».

«Ερευνούμε την υπόθεση», εξήγησε ο Τζαμάνι. «Για την ώρα, ξέρουμε μόνο ότι η μητέρα της πήγε στο σπίτι της κόρης της και, επειδή δεν έπαιρνε απάντηση, επέστρεψε για να πάρει τα δικά της κλειδιά για το διαμέρισμα. Όταν άνοιξε την πόρτα, η Λουτσία Μιστρόνι ήταν πεσμένη στο πάτωμα».

Τουλάχιστον, προς ώρας, δεν είπε κάτι για τα απειλητικά τηλεφωνήματα.

«Ελπίζω, να βρείτε γρήγορα τον ένοχο. Γιατί ήρθατε να μιλήσετε μαζί μου; Δεν έχω δει τη Λουτσία, από τότε που χωρίσαμε, δηλαδή εδώ και λίγους μήνες».

«Πρέπει να εξετάσουμε κάθε στοιχείο και ο πρώην αρραβωνιαστικός είναι ένα εξ αυτών».

«Όπως σας είπα, δε γνωρίζω τίποτε, γι' αυτό το θέμα. Δεν

έχω δει τη Λουτσία εδώ και κάποιους μήνες».

«Γνωρίζουμε ότι, τελευταία, μαλώνετε συχνά», είπε ο Επιθεωρητής.

«Η μητέρα της σας το είπε αυτό;»

«Μάλιστα».

«Κατάλαβα. Ωραία, τον τελευταίο καιρό του αρραβώνα μας μαλώναμε αλλά αυτό δε σημαίνει πως εγώ είμαι ο ένοχος».

«Δε θέλουμε να πούμε κάτι τέτοιο. Όπως σας είπα, πρέπει να ακολουθήσουμε κάθε στοιχείο που μπορεί να μας οδηγήσει στον ένοχο γι' αυτό το συμβάν. Γιατί μαλώνετε;»

Υπήρξε μία σύντομη παύση, στην οποία ο Πάολο Καρνεβάλι σκέφτηκε, προτού απαντήσει: «Θα έλεγα ότι η παραμικρή πρόφαση μπορούσε να ξεκινήσει μία έντονη συζήτηση μεταξύ μας. Η σχέση μας, για κάποιο λόγο, είχε πάρει αυτή την τροπή, τους τελευταίους μήνες. Μαλώναμε, ακόμη και για τα πιο απλά πράγματα».

Ο πράκτορας Φινόκι κρατούσε σημειώσεις, καταγράφοντας το καθετί.

«Καταλαβαίνω», είπε ο Επιθεωρητής. «Εδώ και καιρό, φαίνεται ότι η δεσποινίς Μιστρόνι δεχόταν απειλητικά τηλεφωνήματα. Υποπτεύεστε ποιος μπορεί να ήταν; Απ' όσο ξέρετε, υπάρχει κάποιος που θα μπορούσε να φτάσει σε αυτό το σημείο; Κάποιος που να γνώριζε τη Λουτσία και με τον οποίο να έγινε κάτι πολύ δυσάρεστο;»

«Λυπάμαι. Δεν γνωρίζω κάτι».

Απ' ό, τι φαινόταν, δε θα αποκόμιζαν κάτι από τον κύριο Καρνεβάλι, τουλάχιστον για την ώρα.

«Σύμφωνοι. Σε περίπτωση που σκεφτείτε κάτι για τη δεσποινίδα Μιστρόνι, καλέστε μας και ζητήστε εμένα».

Ο άντρας συγκατένευσε.

«Α, κάτι τελευταίο», είπε ο Επιθεωρητής Τζαμάνι, αποχωρώντας, ακριβώς πριν κατέβει τις σκάλες, «Να παραμείνετε στη διάθεσή μας».

V

«Μπορώ να πληρώσω με κάρτα;», ρώτησε η γυναίκα.

«Φυσικά», απάντησε η υπάλληλος του γυμναστηρίου.

«Τέλεια. Τι έντυπο πρέπει να συμπληρώσω για την εγγραφή;»

«Αυτό εδώ. Συμπληρώστε το μόνη σας και, όπου έχετε απορία, ρωτήστε μας», τη συμβούλεψε η ξανθιά γυναίκα, πίσω από τον πάγκο. «Με κεφαλαία, παρακαλώ».

Η άλλη γυναίκα συμφώνησε και πήρε το στυλό, που ήταν δεμένο με ένα κορδονάκι.

«Μαριολίνα Σπατζέζι; Διαβάζω σωστά;», ρώτησε η υπάλληλος.

«Μάλιστα».

«Και μένετε στην οδό Σαν Βιτάλε, στον αριθμό 12, σωστά;»

«Ακριβώς».

«Τέλεια. Θα έλεγα πως όλα είναι ευανάγνωστα».

Μετά, της έδωσε ένα φυλλάδιο στο οποίο διευκρινιζόταν

ο κανονισμός του γυμναστηρίου.

Η Μαριολίνα Σπατζέζι το δίπλωσε, το έβαλε στην τσάντα και, βγαίνοντας, χαιρέτισε την άλλη γυναίκα, προτού πάρει το δρόμο της επιστροφής για το σπίτι.

Δεν έβλεπε την ώρα να ξεκινήσει: εδώ και καιρό είχε υποσχεθεί στον εαυτό της ότι θα πήγαινε στο γυμναστήριο, ελεύθερα, χωρίς δέσμευση από ωράρια κι, επιτέλους, εκείνη την ημέρα αποφάσισε να πάει.

Περνούσε από μπροστά, σχεδόν κάθε μέρα, γιατί ήταν στη διαδρομή από το σπίτι στη δουλειά της και, συχνά, προτιμούσε να περπατά, παρά να παίρνει τη συγκοινωνία. Θεωρούσε τη συγκοινωνία φορέα ιώσεων και, στο τέλος-τέλος, το περπάτημα, όπως λένε όλοι, κάνει καλό στην υγεία.

Εκείνο το βράδυ, έφτασε σπίτι και, αφού πήρε την αλληλογραφία και έφαγε ένα γρήγορο δείπνο, μία πίτσα που παρήγγειλε, πήγε να κοιμηθεί στις 21:00: κατάκοπη, από τη δύσκολη μέρα στη δουλειά, αποκοιμήθηκε αμέσως.

Όταν ξύπνησε την επόμενη μέρα, ενώ έπαιρνε πρωινό, έλεγξε την αλληλογραφία, την οποία είχε ακουμπήσει στο τραπεζάκι του σαλονιού.

Μερικά διαφημιστικά, μία κάρτα που της είχε στείλει μία φίλη που ήταν διακοπές στη Β. Ευρώπη κι ένας λευκός φάκελος, με γραμματόσημα, που έγραφε «x Μαριολίνα Σπατζέζι» και στον οποίο η διεύθυνση ήταν γραμμένη με μικρά γράμματα.

Δεν ήξερε ποιος είναι ο αποστολέας, γιατί, προφανώς,

ο ίδιος δεν ήθελε να φανερωθεί ή, ίσως, γιατί θα αποκαλυπτόταν με κάποιον τρόπο από το περιεχόμενο του φακέλου ή για κάποιον άλλο λόγο, τον οποίο η Μαριολίνα δε γνώριζε.

Ακούμπησε την κούπα με το λάτε καφέ της στο τραπεζάκι και άνοιξε το φάκελο, περίεργη να δει ποιο θα μπορούσε να είναι το περιεχόμενό του.

Επειδή ήταν ελαφρύς, ο φάκελος δε φαινόταν να έχει κάτι μέσα.

Στην πραγματικότητα, όμως, κάτι είχε μέσα και, συγκεκριμένα, μία επαγγελματική κάρτα, που έγραφε:

Μάσιμο Τροβαϊόλι

Διευθυντής Μάρκετινγκ

Tecno Italia E.P.E

Στο κάτω μέρος της κάρτας, υπήρχε το τηλέφωνο της εταιρίας, ένας αριθμός κινητού, εταιρικό ενδεχομένως, και η διεύθυνση ενός προσωπικού e-mail.

Με τα χέρια της να τρέμουν, η Μαριολίνα έριξε το φάκελο στο πάτωμα κι αυτός πέταξε, για λίγο, προτού ακουμπήσει κάτω. Το ξαναδιάβασε και κάθισε, για να προσπαθήσει να καταλάβει τι είχε συμβεί.

VI

Τα αποτελέσματα των ερευνών της Επιστημονικής Αστυνομίας, στο διαμέρισμα της Λουτσιά Μιστρόνι, καθώς και η νεκροψία που της έγινε, βγήκαν ιδιαίτερα γρήγορα και, σχεδόν, ταυτόχρονα.

«Τελικά, στο σπίτι της κοπέλας δε βρέθηκε κάτι ενδιαφέρον, τουλάχιστον κατόπιν του αρχικού ελέγχου. Θα παραμείνει όμως σφραγισμένο, μέχρι το τέλος αυτής της ιστορίας», διευκρίνισε ο Τζαμάνι, γιατί ήξερε ότι η μόλυνση ενός τόπου εγκλήματος είχε πιθανότητες να αλλοιώσει το αποτέλεσμα των ερευνών και να καθυστερήσει την κατάληξή τους. Επιπλέον, ανά πάσα στιγμή, θα μπορούσε να χρειαστεί να επιστρέψουν στο διαμέρισμα, για περαιτέρω έλεγχο.

Το διαμέρισμα φαινόταν να είναι σε πλήρη τάξη και τα πάντα φαίνονταν να είναι στη θέση τους. Αυτό, μπορεί να σήμαινε ότι ο ένοχος δεν έψαχνε για κάτι συγκεκριμένο, όταν πήγε στο σπίτι της Λουτσία.

Και, επιπλέον, η κλειδαριά στην πόρτα της εισόδου ήταν στη θέση της, χωρίς ενδείξεις παραβίασης.

Άρα, η Λουτσία Μιστρόνι, ενδεχομένως, ήξερε το δολοφόνο της.

Η νεκροψία δεν έδειξε σημάδια μάχης. Η γυναίκα είχε χτυπήσει στο κεφάλι, ενδεχομένως επρόκειτο για θανάσιμο κτύπημα και λόγω αυτού να έπεσε κάτω.

«Αυτά που έχουμε, ως τώρα, δε μας οδηγούν πουθενά», είπε ο Επιθεωρητής Τζαμάνι, μιλώντας με τον αρχηγό Λούτσι, στο γραφείο του.

«Προτείνω να ψάξουμε καλύτερα, στους συγγενείς, τους φίλους και τους γνωστούς της», είπε ο Αρχηγός. «Τουλάχιστον, θα καταφέρουμε να πάρουμε περισσότερες

πληροφορίες για την κοπέλα».

«Συμφωνώ».

«Να ζητήσετε τη βοήθεια του πράκτορα Φινόκι. Μοιραστείτε τα καθήκοντα, κατά πρώτους. Να πάτε μαζί στη μητέρα και μετά, με βάση όσα γνωρίζει να σας πει, μιλήστε με τα άτομα που γνώριζαν την κόρη της».

Όταν τελείωσε η συζήτηση, ο Τζαμάνι κι ο Φινόκι, βγήκαν για να πάνε να μιλήσουν ξανά, με τη μητέρα της Λουτσία Μιστρόνι.

Η κίνηση στο δρόμο, εκείνο το πρωί, ήταν ανυπόφορη. Ωστόσο κατάφεραν να φτάσουν στον προορισμό τους σε λογικό χρόνο. Η γυναίκα τους είχε δώσει τη διεύθυνσή της, αμέσως πριν βγει από το διαμέρισμα της κόρης της, την προηγούμενη ημέρα.

Όταν η γυναίκα είδε τους δύο αστυνομικούς, έμπαινε στο σπίτι, έχοντας περάσει από τον μανάβη.

Τους ζήτησε να περάσουν μέσα και τους ρώτησε αν ήθελαν κάτι να πιουν.

«Είστε πολύ ευγενική», είπε με ευγνωμοσύνη ο Επιθεωρητής, «θα δεχτώ, ευχαρίστως, ένα ποτήρι νερό».

«Το ίδιο και για μένα, ευχαριστώ», είπε ο Μάρκο Φινόκι.

Η γυναίκα έβαλε νερό σε δύο, αρκετά ευμεγέθη, γυάλινα ποτήρια και τα σέρβιρε στους επισκέπτες της.

«Έχουμε και πάλι ανάγκη τη βοήθειά σας», έκανε την αρχή ο Επιθεωρητής, αφού ήπιε μία γουλιά.

«Πείτε μου».

«Καταφέρατε να κάνετε μία λίστα με όλα τα άτομα που γνώριζε η κόρη σας; Αναφέρομαι σε συγγενείς, γνωστούς και φίλους. Όσον αφορά το εργασιακό περιβάλλον, αρκεί να μας πείτε το όνομα της εταιρίας».

Η γυναίκα πήρε ένα φύλλο χαρτί, ξεκίνησε να γράφει και, όταν τελείωσε, οι δύο αστυνομικοί κατάλαβαν ότι είχαν να κάνουν αρκετή δουλειά, για να καταφέρουν να μιλήσουν με όλους, στο συντομότερο δυνατό χρόνο.

Ο Τζαμάνι πήρε το χαρτί, το δίπλωσε και το έβαλε στην τσέπη του.

«Από την τελευταία φορά, που ειδωθήκαμε, σας ήρθε στο μυαλό κάτι που πιστεύετε ότι θα μας βοηθήσει στην έρευνά μας;», ρώτησε στη συνέχεια.

«Προς το παρόν, όχι, αλλά δεν το έχω ξεχάσει. Μόλις έχω κάτι για εσάς, δεν θα διστάσω να σας καλέσω».

«Σας ευχαριστούμε», είπε ο Μάρκο Φινόκι.

«Τώρα, καλύτερα να πηγαίνουμε, κυρία. Μας περιμένει η δουλειά». Αυτή τη φορά μίλησε ο Τζαμάνι.

Οι δύο αστυνομικοί σηκώθηκαν, σχεδόν ταυτόχρονα, χαιρέτησαν τη γυναίκα και βγήκαν.

Συνειδητοποίησαν πως το χαρτί, που τους έδωσε η γυναίκα, ήταν πολύ λεπτομερές: για κάθε όνομα της λίστας, διευκρινιζόταν το είδος της γνωριμίας ή της συγγένειας και, για όσους γνώριζε, είχε σημειώσει και τη διεύθυνσή τους.

Ο Τζαμάνι αποφάσισε να ξεκινήσουν με τα ονόματα, για τα οποία είχαν πλήρη στοιχεία και να άφηναν στους

πράκτορες που δούλευαν στο γραφείο, τη δουλειά του να συμπληρώσουν τη λίστα με τα στοιχεία που έλειπαν.

Ο Επιθεωρητής θα ασχολούνταν με τους συγγενείς κι ο πράκτορας Φινόκι με τους φίλους.

Προτού ξεκινήσουν το δύσκολο έργο της συλλογής πληροφοριών, ξαναπέρασαν από το Τμήμα και ο Τζαμάνι εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία, για να βγάλει δύο φωτοτυπίες της λίστας, που είχε κάνει η γυναίκα: μία φωτοτυπία κράτησε ο πράκτορας Φινόκι, μία έδωσε στον πράκτορα, στον οποίο ανατέθηκε η αναζήτηση των στοιχείων που έλειπαν, κι ο Τζαμάνι ξανάβαλε στην τσέπη του την πρωτότυπη.

VII

Το λεωφορείο ήταν αρκετά γεμάτο, εκείνη την ώρα της ημέρας: πολλοί μαθητές πήγαιναν στο σχολείο κι έπιαναν το μεγαλύτερο μέρος των καθισμάτων. Έτσι κι αλλιώς, όμως, ο άντρας δεν είχε πρόβλημα να στέκεται, γιατί ήξερε ότι η διαδρομή που έπρεπε να κάνει ήταν αρκετά σύντομη.

Φτάνοντας στη στάση, που ήταν πλησιέστερη στον προορισμό του, κατέβηκε και περπάτησε στο πεζοδρόμιο.

Διέσχισε τον περιφερειακό δρόμο και άρχισε να προχωρά στην οδό Ματζόρε, κατευθυνόμενος προς το κέντρο της πόλης. Μετά από, περίπου, 500 μέτρα, έστριψε στα δεξιά για να βγει στην Λεωφόρο Σαν Βιτάλε και μπήκε σε ένα ανθοπωλείο, μέσα στη στοά.

«Καλημέρα σας», ξεκίνησε να μιλά, «σκέφτομαι

να αγοράσω μερικά λουλούδια. Κάνετε και κατ'οίκον παραδόσεις, σωστά;»

«Φυσικά», απάντησε η κοπέλα.

«Ωραία».

«Τι λουλούδια σκεφτόσαστε να πάρετε;»

«Χρυσάνθεμα», απάντησε ο άντρας. «Μία όμορφη ανθοδέσμη από χρυσάνθεμα».

Η κοπέλα στάθηκε, για λίγο, χωρίς να πει τίποτα, σκεπτόμενη από μέσα της αυτό που της ζήτησε και, μετά, ξεκίνησε να ετοιμάζει την ανθοδέσμη».

«Υπάρχει η δυνατότητα να μιλήσω με τον ιδιοκτήτη;»

«Δεν είναι εδώ, αυτή τη στιγμή».

«Πότε μπορώ να τον βρω;»

«Γενικά, περνά από το μαγαζί, απόγευμα προς βράδυ».

«Κάθε μέρα;»

«Συνήθως, ναι, εκτός κι αν έχει κάποια συγκεκριμένη υποχρέωση, που δεν του το επιτρέπει».

«Ευχαριστώ, για τις πληροφορίες και για τα λουλούδια. Μπορείτε να τα κρατήσετε εδώ ως το βράδυ;»

«Φυσικά».

«Ωραία, θα σας δω το βράδυ».

«Γνωρίζετε;», ρώτησε η κοπέλα, αναφερόμενη στο αφεντικό της και στον άντρα που τον έψαχνε.

«Αν θέλετε, μπορώ να τον ενημερώσω ότι ο τάδε πέρασε από εδώ και θα περάσει πάλι στο τέλος της ημέρας».

«Μη σας απασχολεί, δεν υπάρχει πρόβλημα. Μπορώ,

άνετα, να περάσω, ακόμη και χωρίς να τον ενημερώσετε για το οτιδήποτε».

Η κοπέλα συμφώνησε και, λίγα λεπτά, αφότου βγήκε ο άντρας, αναλογίστηκε την παράξενη συμπεριφορά του.

Εκείνο το βράδυ, χωρίς η κοπέλα να έχει κάνει κάποια νύξη για την πρωινή επίσκεψη του άνδρα, ο τελευταίος κι ο ιδιοκτήτης του καταστήματος, μίλησαν για περίπου μία ώρα, στο μπαρ δίπλα στο κατάστημα.

Όταν χωρίστηκαν, ο ανθοπώλης ξαναμπήκε στο μαγαζί, πήρε την ανθοδέσμη με τα χρυσάνθεμα και το τοποθέτησε πάλι στο ντουλαπάκι, στο βάθος του καταστήματος.

VIII

Ο Επιθεωρητής Τζαμάνι κι ο πράκτορας Φινόκι, μοίρασαν τα καθήκοντα: ο ένας θα επικοινωνούσε με τους φίλους της Λουτσία Μιστρόνι, ενώ ο άλλος θα μιλούσε με τους συγγενείς.

Για την ώρα, το πιο σημαντικό ήταν να βρουν πληροφορίες, αναφορικά με την κοπέλα και τα άτομα με τα οποία επικοινωνούσε πιο πολύ.

Οι οποιεσδήποτε εξελίξεις θα έρχονταν αργότερα, ως λογική συνέπεια.

Ξεκίνησαν νωρίς το πρωί, τηλεφωνώντας σε καθένα από τα άτομα, προκειμένου να προγραμματίσουν τις συναντήσεις: αυτό θα εξυπηρετούσε, εκτός από τη συλλογή χρήσιμων πληροφοριών και στο να τους γνωρίσουν και να σχηματίσουν μία πρώτη γνώμη για εκείνους.

Ο Στέφανο Τζαμάνι κατάφερε να συναντήσει, μέσα στην ίδια ημέρα, τον Ντάριο Μπανιάρρα και τη Λούνα Παλτρινιέρι.

Και οι δύο, του είπαν, ήταν παλιοί φίλοι της εκλιπούσης και οι δύο έμειναν άναυδοι, όταν έμαθαν την είδηση.

Ο κύριος Μπανιάρρα ήταν κτηματομεσίτης, που δούλευε σε μία εταιρία στην Οδό Ντε λα Μπάρκα.

Εκείνος κι ο Επιθεωρητής έδωσαν ραντεβού στο γραφείο του πρώτου, όπου ο Τζαμάνι έφτασε στην ώρα του, παρά την κίνηση.

«Χαίρετε, είστε ο Ντάριο Μπανιάρρα;», είπε πρώτος ο Τζαμάνι.

«Ναι, εγώ είμαι».

«Χαίρομαι που σας γνωρίζω. Ονομάζομαι Τζαμάνι... Στέφανο».

«Καλημέρα σας. Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;», ρώτησε ο κτηματομεσίτης. «Για μένα ήταν βαρύ πλήγμα. Είμαι, ακόμη, σοκαρισμένος. Θα είναι χαρά μου να σας βοηθήσω, στον βαθμό μου μπορώ».

«Ευχαριστώ», είπε ο Τζαμάνι, «Καταρχήν, θα μπορούσατε να μου πείτε, πώς γνωρίζατε τη Λουτσία Μιστρόνι και πόσο καιρό γνωρίζοσαστε;».

«Πολύ καιρό», απάντησε ο Μπανιάρρα, «ήμαστε συμμαθητές στο Λύκειο».

«Καταλαβαίνω. Οπότε, μπορώ να φανταστώ ότι γνωρίζοσαστε αρκετά καλά».

«Ναι, φυσικά».

«Και, όταν τελειώσατε το Λύκειο; Συνεχίσατε να βλέπεστε συχνά;»

«Ναι, αν και δεν ήταν με σταθερή συχνότητα. Οργανώναμε καμία βραδιά φίλων, μαζί. Εγώ, εκείνη και η Λούνα, μία άλλη συμμαθήτριά μας από το Λύκειο. Θα έλεγα ότι η συχνότητα με την οποία βλέπομαστε δεν ήταν σταθερή γιατί, τουλάχιστον από τότε που αρραβωνιάστηκε με τον Πάολο, συνέβαινε συχνά να βγαίνουν μόνοι οι δυο τους».

«Πότε ειπωθήκατε, για τελευταία φορά;»

«Την προηγούμενη εβδομάδα. Ήμαστε οι τρεις μας. Γενικά, όταν συναντιόμαστε, δεν ήταν ο Πάολο».

«Πώς έτσι;», ρώτησε ο Επιθεωρητής.

«Ήταν κοινή απόφαση. Ήθελε να είναι μία έξοδος με φίλους, χωρίς αρραβωνιαστικίες και αρραβωνιαστικούς».

«Κι ο Πάολο...Καρνεβάλι, συμφωνούσε; Συμμεριζόταν κι εκείνος αυτή την άποψη;»

«Ναι, τη συμεριζόταν. Στην αρχή, δεν ήταν πολύ σύμφωνος με το γεγονός ότι θα βρισκόμαστε μόνοι οι τρεις μας ίσως από ζήλια...δεν ξέρω να σας πω. Ωστόσο, τελικά, φαίνεται ότι μετά συμφώνησε, χωρίς προβλήματα».

«Καταλαβαίνω. Νωρίτερα αναφέρατε τη...Λούνα;»

«Ναι, τη Λούνα Παλτρινιέρι. Μιλήσατε και μαζί της;»

«Όχι, ακόμη, αλλά έχω ραντεβού μαζί της σε μία ώρα, στο μπαρ που εργάζεται».

Ο Ντάριο Μπανιάρρα συγκατένευσε.

«Κι εκείνη είναι πολύ έντιμη κοπέλα».

Εκείνη τη στιγμή μπήκε μία υποψήφια πελάτισσα, που ρώτησε αν μπορούσε να μιλήσει με κάποιον κτηματομεσίτη. Ήθελε να αγοράσει ένα διαμέρισμα.

«Δώστε μου μία στιγμή και θα είμαι κοντά σας», απάντησε ο Μπανιάρρα και, απευθυνόμενος στον Τζαμάνι, είπε: «Αν θέλετε, μπορώ να ζητήσω στην κυρία να επιστρέψει, αργότερα».

«Μην σας προβληματίζει, κάνετε με την ησυχία σας τη δουλειά σας. Θα τα ξαναπούμε, σύντομα».

Ο κτηματομεσίτης ευχαρίστησε τον Τζαμάνι και, καθώς έβγαινε ο Επιθεωρητής, ζήτησε από την πελάτισσα να περάσει.

Την καθορισμένη ώρα, ο Στέφανο Τζαμάνι έφτασε στο μπαρ της Λούνα Παλτρινιέρι, στην οδό Αντρέα Κόστα, σχετικά κοντά στο κτηματομεσιτικό γραφείο, όπου δούλευε ο Μπανιάρρα.

«Χαίρετε, είστε η Λούνα;», ρώτησε ο Τζαμάνι, όταν δεν υπήρχαν πελάτες μέσα.

«Ναι, εγώ είμαι».

«Επιθεωρητής Τζαμάνι».

«Χαίρομαι που σας γνωρίζω. Θα θέλατε έναν καφέ;»

«Μετά χαράς, σας ευχαριστώ».

Η κοπέλα του έφτιαξε τον καφέ και του τον σέρβιρε με ένα φακελάκι λευκή ζάχαρη, ένα φακελάκι καστανή ζάχαρη και ένα κουτάκι μέλι.

Πίνοντας τον καφέ του σκέτο, ο Τζαμάνι είπε: «Πρέπει να μιλήσω μαζί σας για τη Λουτσιά Μιστρόνι».

«Θα κάνω το παν, για να σας βοηθήσω».

«Σας ευχαριστώ. Καταρχήν, μπορείτε να μου πείτε πώς ήταν η σχέση σας με την κοπέλα; Ξέρω ότι ήσαστε συμμαθήτριες στο Λύκειο».

«Σωστά. Από πού το ξέρετε, αν επιτρέπετε;».

«Μιλούσα, μέχρι πριν λίγο, με τον κύριο Μπανιάρρα. Εκείνος μου είπε ότι όλοι σας ήσαστε μαζί στο σχολείο. Ελπίζω να μην υπάρχει πρόβλημα.»

«Καταλαβαίνω. Ωστόσο, όχι, δεν υπάρχει πρόβλημα».

Ο Τζαμάνι ήπια την τελευταία γουλιά του καφέ του κι η σερβιτόρα, αφού τακτοποίησε το φλιτζάνι, το πιατάκι και το κουταλάκι στο πλυντήριο πιάτων, διηγήθηκε στον Επιθεωρητή ότι, πράγματι, οι τρεις τους ήταν συμμαθητές στο σχολείο, τα είχαν βρει από την αρχή της σχολικής χρονιάς και διατήρησαν τη φιλία τους, ακόμη και μετά τις τελικές εξετάσεις. Ο καθένας είχε τη δική του δουλειά. Κατάφεραν, ωστόσο, να βλέπονται, τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα, μέσα στο Σαββατοκύριακο.

«Μια και αναφέρατε τη δουλειά, ξέρετε να μου πείτε πού εργαζόταν η δεσποινίς Μιστρόνι; Η μητέρα της δεν μπόρεσε να μας πει με ακρίβεια».

Του είπε το όνομα της εταιρίας και ότι δούλευε ως υπεύθυνη του γραφείου εξωτερικού μάρκετινγκ και, στη συνέχεια, πρόσθεσε: «Να με συγχωρείτε, απλά, το να μιλώ

για εκείνη, τώρα, με θλίβει πάρα πολύ».

Και άρχισε να κλαίει.

«Σας καταλαβαίνω και, προφανώς, λυπάμαι για αυτό που συνέβη. Εμείς, ωστόσο, πρέπει να συνεχίσουμε να κάνουμε τη δουλειά μας και να βρούμε τον ένοχο».

«Το ξέρω», είπε η κοπέλα, συγκατενεύοντας. «Ελπίζω, να τον βρείτε σύντομα».

«Το εύχομαι».

«Ευχαριστώ»

«Παρακαλώ», είπε ο Τζαμάνι. «Μπορούμε να βασιζόμαστε στη βοήθειά σας, ανά πάσα στιγμή;»

«Φυσικά».

«Τέλεια», την ευχαρίστησε ο Επιθεωρητής. «Για την ώρα, θα έλεγα ότι αρκεί. Θα ξαναπεράσω, όταν χρειαστώ και πάλι να μιλήσω μαζί σας».

«Θα σας περιμένω».

Ο Τζαμάνι χαιρέτησε την κοπέλα με ένα χαμόγελο και βγήκε από το μπαρ με ζωντανή, ακόμη, την ελπίδα ότι θα βρει τη λύση στην υπόθεση.

Του απέμενε, ακόμη, να μιλήσει με δύο φίλους της Λουτσία Μιστρόνι και, στο μεταξύ, είχε αποκτήσει ακόμη μία πληροφορία: έπρεπε, άμεσα, να επισκεφθεί και τον εργοδότη της.

Στη διαδρομή με το αυτοκίνητο προς το γραφείο, ο Στέφανο Τζαμάνι αναρωτήθηκε πώς να πήγαινε η αναζήτηση πληροφοριών του πράκτορα Φινόκι.

IX

Ο πράκτορας Φινόκι είχε αναλάβει να μιλήσει με τους συγγενείς της Λουτσία Μιστρόνι.

Η μητέρα της είχε σημειώσει μόνο τον αδελφό Άτος, έναν θείο και μία ξαδέλφη.

Αποδείχτηκε πως όλοι είχαν ενημερωθεί για το δυστυχές γεγονός, από την κυρία Μπαλτζάνι και, όταν ο πράκτορας κατάφερε να μιλήσει με τον αδελφό, εκείνος άρχισε να κλαίει, λέγοντας ότι δεν είχε σταματήσει από την ώρα που το έμαθε.

Έμενε μόνος στην οδό Σαν Φελίτσε, σε ένα μικρό, μα λειτουργικό, διαμέρισμα.

«Μπορώ να σας μιλήσω για την αδελφή σας, τη Λουτσία;», ρώτησε ο Μάρκο Φινόκι, αφού συστήθηκε.

«Φυσικά, καθίστε».

Κάθισαν στο σαλόνι, με το φως της ημέρας που φώτιζε το χώρο, μέσα από το τζάμι του παραθύρου.

«Πώς ήταν οι σχέσεις μεταξύ σας;», θέλησε να μάθει ο πράκτορας.

«Άψογες, θα έλεγα, παρόλο που, τώρα τελευταία δεν βλέπομαστε συχνά, γιατί ήμουν συνέχεια στο δρόμο, με τη δουλειά».

«Καταλαβαίνω. Τι δουλειά κάνετε, αν επιτρέπετε;»

«Εγκαταστάσεις αυτόματων μηχανημάτων. Συχνά, κινούμαι εκτός πόλης και κάθε φορά, είμαι μακριά από το σπίτι για, τουλάχιστον, μία εβδομάδα».

«Θα πρέπει να είναι πολύ ενδιαφέρουσα δουλειά, τουλάχιστον επειδή ταξιδεύετε συχνά και βλέπετε πολλά καινούργια μέρη».

«Έτσι θα ήταν, αν είχα λίγο περισσότερο καιρό να τα γυρίσω και όχι να είμαι κλεισμένος μέσα σε μία εταιρία, συναρμολογώντας αυτόματα μηχανήματα, τη νύχτα. Η μόνη διασκέδαση που έχουμε είναι το βράδυ, όταν πάμε για φαγητό και δοκιμάζουμε την τοπική γαστρονομία».

«Σίγουρα είναι μία απαιτητική δουλειά», συγκατένευσε ο Φινόκι. «Πότε ειδωθήκατε, για τελευταία φορά, με την αδελφή σας;»

«Περίπου, πριν δύο εβδομάδες».

«Ήταν κάποια συγκεκριμένη περίπτωση;»

«Όχι. Μόλις είχα γυρίσει από ένα επαγγελματικό ταξίδι και την Κυριακή, είχαμε αποφασίσει να δειπνήσουμε μαζί. Μία πίτσα, για να πούμε τα νέα μας».

«Και πώς σας είχε φανεί εκείνη την ημέρα; Ήρεμη, ή είχε κάτι που σας παραξένευε; Την απασχολούσε κάτι, ενδεχομένως;»

«Μου είπε για τα τηλεφωνήματα που δεχόταν. Τη φόβιζαν γιατί, εκτός των άλλων, δεν μπορούσε να καταλάβει ποιος μπορεί να ήταν».

«Δεν είχε την παραμικρή ιδέα ποιος μπορεί να ήταν;»

«Όχι».

«Δεν είχε κάνει καταγγελία στην αστυνομία;»

«Δεν γνωρίζω».

«Καταλαβαίνω».

«Μπορώ να σας ρωτήσω πώς βρίσκεστε στο σπίτι, τέτοια ώρα; Συνήθως, δουλεύετε αυτή την ώρα».

«Αυτή είναι μία αρκετά ήρεμη εβδομάδα, χωρίς ταξίδια και, όταν δουλεύω εδώ, δουλεύω με βάρδιες. Μέχρι την Παρασκευή δουλεύω από τις δύο το μεσημέρι ως τις δέκα το βράδυ».

«Ωραία. Θα σας ζητήσω να παραμείνετε στη διάθεσή μας, στην περίπτωση που χρειαστούμε τη βοήθειά σας με κάτι».

«Θα κάνω ό, τι χρειαστεί για να σας βοηθήσω να βρείτε τον ένοχο».

«Σας ευχαριστώ».

Ο πράκτορας Φινόκι χαιρέτισε τον αδελφό της Λουτσία Μιστρόνι και βγήκε και πάλι στο δρόμο.

Το βράδυ θα συναντούσε τον θείο και την ξαδέλφη της κοπέλας.

Έδωσαν ραντεβού στο Αρχηγείο της Αστυνομίας. Ο Λουίτζι Μιστρόνι, η κόρη του Λάουρα και η γυναίκα του Αντόνια Τσιπόλα, οδηγήθηκαν σε μία αίθουσα αναμονής και, όταν ο πράκτορας Φινόκι επέστρεψε απ' έξω, ξεκίνησαν να συζητούν.

«Με συγχωρείτε που σας ενόχλησα την ώρα του δείπνου. Δεν θα αργήσουμε, ωστόσο», είπε ο πράκτορας.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα», είπε ο θείος της Λουτσία.

«Μιλάμε, σχεδόν, με όλους όσοι ήταν κοντά με

την ανηψιά και ξαδέλφη σας», εξήγησε ο Μάρκο Φινόκι, απευθυνόμενος στους συγγενείς. «Σκοπεύουμε να αντλήσουμε όσο πιο πολλές πληροφορίες μπορούμε, γιατί μπορεί να μας βοηθήσουν να λύσουμε την υπόθεση».

«Εμείς είμαστε διατεθειμένοι να σας βοηθήσουμε, με αυτά τα λίγα που μπορούμε να κάνουμε».

«Σας ευχαριστούμε», είπε ο Φινόκι και μετά έκανε μία διακοπή, ρωτώντας τους όλους αν θα ήθελαν να πιουν κάτι, π.χ. νερό ή καφέ, αλλά αρνήθηκαν, λέγοντας ότι μόλις τελείωναν από εκεί, θα πήγαιναν για δείπνο».

«Σύμφωνοι. Πρώτα απ' όλα, θα μπορούσατε να μου πείτε πώς ήταν οι σχέσεις σας με τη Λουτσία;»

Η θεία απάντησε εκ μέρους όλων: «Καλές, αν και δεν βλέπομαστε κάθε εβδομάδα. Ξέρετε...ο καθένας είχε τις υποχρεώσεις του. Η Λουτσία ήταν πολύ απασχολημένη με τη δουλειά της και, λόγω αυτού, συνήθως είτε μιλούσαμε στο τηλέφωνο ή βλέπομαστε στο τέλος της εβδομάδας».

Ο σύζυγος και η κόρη της συγκατένευσαν, επιβεβαιώνοντας στον πράκτορα ότι όλα όσα είπε η γυναίκα ήταν αλήθεια. Η άλλη περίπτωση ήταν, αν κάποιος από αυτούς ήταν ο ένοχος, είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους να προστατέψουν ο ένας τον άλλον».

«Πόσο καιρό είχατε να δείτε τη Λουτσία;»

«Εγώ...δύο εβδομάδες», είπε η ξαδέλφη Λάουρα. «Είχαμε πάει για βόλτα στο κέντρο της Μπολόνια, ένα μεσημέρι Σαββάτου, έτσι για να ξεσκάσουμε λίγο και

γιατί μας είχε πει για τα τηλεφωνήματα που δεχόταν κι αισθανόταν την ανάγκη να είναι με κάποιον που εμπιστευόταν».

«Οπότε είχε πει και σ'εσάς για τα τηλεφωνήματα».

«Μας είχε μιλήσει γι' αυτό σε ένα οικογενειακό γεύμα, περίπου πριν από δύο ή τρεις εβδομάδες», εξήγησε ο θείος.

«Καταλαβαίνω», συγκατένευσε ο Φινόκι. «Γνωρίζετε αν υπήρχε κάποιος, που κατά την άποψή σας, θα μπορούσε να βρίσκεται σε τέτοια ρήξη με τη Λουτσία; Ή με τον οποίο θα μπορούσε, έστω, να έχει μαλώσει;»

«Δεν μας έρχεται κάτι στο μυαλό», είπε η κυρία Τσιπόλα, αφού συζήτησαν για λίγο χαμηλόφωνα.

«Ευχαριστώ. Για την ώρα, θα έλεγα ότι αρκεί. Θα σας ζητήσω να παραμείνετε στη διάθεσή μας. Τώρα, σας αφήνω να πάτε για δείπνο».

Χαιρετήθηκαν. Λίγο αφότου οι θείοι και η ξαδέλφη της Λουτσία Μιστρόνι βγήκαν από τα Αρχηγείο της Αστυνομίας, ο πράκτορας Φινόκι ετοιμάστηκε να γυρίσει σπίτι.

X

Το επόμενο πρωί, ο αρχηγός Λούτσι ζήτησε από τον Τζαμάνι και τον Φινόκι να τον ενημερώσουν, αναφορικά με την υπόθεση της Λουτσία Μιστρόνι.

«Παίρνουμε καταθέσεις από φίλους και συγγενείς», εξήγησε ο Επιθεωρητής, «στη συνέχεια, θα μπορέσουμε

να μιλήσουμε και με τον εργοδότη της κοπέλας. Δεν αποκλείεται ο ένοχος να είναι και κάποιος συνάδελφός της».

«Οι συγγενείς με τους οποίους μίλησα», πρόσθεσε ο πράκτορας Φινόκι «αποκάλυψαν το ζήτημα των απειλητικών τηλεφωνημάτων που λάμβανε η κοπέλα. Φαίνεται ότι φοβόταν πολύ, τουλάχιστον από όσο μου έδωσε να καταλάβω η ξαδέλφη της».

«Ωραία, συνεχίζουμε να ψάχνουμε και να πάτε, άμεσα, στα άτομα που σας απομένει να δείτε», κατέληξε ο Λούτσι.

Ο Τζαμάνι και ο Φινόκι συγκατένευσαν και βγήκαν για να πάνε να μιλήσουν με τον εργοδότη και τους δύο φίλους που απέμεναν στη λίστα, που τους είχε δώσει η μητέρα της Λουτσία Μιστρόνι.

Ο Επιθεωρητής ξεκίνησε με τη Μπεατρίτσε Σαντίνι, που ήταν ιδιοκτήτρια καταστήματος ψιλικών στην οδό Σαν Φελίτσε.

Όταν έφτασε, δεν ήταν κανείς στο κατάστημα.

«Ενοχλώ;»

«Τι θα θέλατε;», ρώτησε η ιδιοκτήτρια.

Ο Τζαμάνι της έδειξε το σήμα του και πρόσθεσε ότι ήθελε να μιλήσει μαζί της, για τη Λουτσία Μιστρόνι.

«Ήταν ένα πολύ μεγάλο πλήγμα για μένα, δεν μπορώ να το χωνέψω. Την είδηση μού τη μετέφερε η μητέρα της», είπε η Μπεατρίτσε Σαντίνι, που δεν φαινόταν να εκπλήσσεται από την επίσκεψη ενός Επιθεωρητή της Αστυνομίας.

«Καταλαβαίνω. Μπορείτε να μου πείτε πώς ακριβώς το μάθατε;»

«Το έμαθα τυχαία. Πήγαινα στο σπίτι της κόρης της, γιατί ήθελα να τα πούμε. Δεν την βρήκα και, παραμένοντας για μία στιγμή στην πόρτα της εισόδου, είδα τη μητέρα της να περνά. Με ρώτησε γιατί ήμουν εκεί, αν έψαχνα τη Λουτσία και πώς δεν είχα μάθει ακόμη τι της είχε συμβεί. Έπεσα από τα σύννεφα, δεν ήξερα τίποτα. Ένιωσα τόση φρίκη και, όταν μου είπε ότι η αστυνομία έκανε έρευνα πάνω στο θέμα, πρόσθεσε ότι σας είχε δώσει μία λίστα με άτομα που ήξερε η Λουτσία, συγγενείς και στενούς φίλους κι, έτσι, περίμενα την επίσκεψή σας».

«Καταλαβαίνω. Πώς ήταν οι σχέσεις σας με τη Λουτσία;»

«Τα πηγαίναμε πολύ καλά. Γενικά, η Λουτσία δεν μάλωνε ποτέ και με κανέναν. Ήταν μία κοπέλα με υπέροχο χαρακτήρα».

Ο Τζαμάνι συγκατένευσε.

«Μήπως κατά τύχη γνωρίζετε αν τώρα τελευταία της είχε συμβεί κάτι που θα μπορούσε να επηρεάσει την προσωπική της ζωή;»

«Όχι. Τίποτα που να γνωρίζω».

Μπήκε ένας πελάτης, ζήτησε ένα πακέτο τσιγάρα και, όταν εκείνος βγήκε, ο Τζαμάνι χαιρέτισε, με τη σειρά του, την κοπέλα.

«Για την ώρα, θα έλεγα ότι αρκεί. Σας ζητώ να

παραμείνετε στη διάθεσή μας και, σε περίπτωση που σας έρθει στο μυαλό κάτι το οποίο θεωρείτε σημαντικό, να μας ενημερώσετε».

Εκείνη συγκατένευσε κι εκείνος της άφησε τον αριθμό τηλεφώνου του Αρχηγείου.

«Μπορείτε να με ζητήσετε. Είμαι ο Επιθεωρητής Τζαμάνι».

«Σύμφωνοι».

Το τελευταίο άτομο επικοινωνίας που είχε δώσει η μητέρα της Λουτσία Μιστρόνι ήταν ο Φούλβιο Κοστέλο, ένας υπάλληλος του ταχυδρομείου της οδού Εμίλια, στη συνοικία Ματσίνι.

Όταν ο Επιθεωρητής Τζαμάνι έφτασε στον προορισμό του, υπήρχε λίγος κόσμος εκεί, έτσι μπόρεσε να ρωτήσει, χωρίς κανένα πρόβλημα, ποιος ήταν υπεύθυνος για το ταχυδρομείο και, στη συνέχεια, να ζητήσει να μιλήσει για λίγο με τον υπάλληλό τους.

Ο υπεύθυνος μίλησε για λίγο με τον άντρα, για να του εξηγήσει την κατάσταση και, στη συνέχεια, ο Φούλβιο Κοστέλο βγήκε από το γκισέ και πήγε πίσω, για να μιλήσει με τον Τζαμάνι.

«Με συγχωρείτε για την ενόχληση. Είμαι ο Επιθεωρητής Τζαμάνι. Θα ήθελα να πούμε δύο κουβέντες, σχετικά με τη Λουτσία Μιστρόνι».

«Θεέ μου, τι συνέβη;» ρώτησε ο άντρας, χωρίς να γνωρίζει τι είχε συμβεί τις τελευταίες ώρες.

«Αποδήμησε εις Κύριον. Λυπάμαι που σας το λέω με αυτόν τον τρόπο. Υποθέτουμε ότι δεν πρόκειται για φυσικό θάνατο».

Ο υπάλληλος του ταχυδρομείου έμεινε σιωπηλός για λίγο και μετά ρώτησε αν είχαν ιδέα για το ποιος μπορούσε να είναι ο ένοχος.

«Δυστυχώς, όχι ακόμη, αλλά δουλεύουμε σκληρά για να τον βρούμε, το συντομότερο δυνατόν». «Καταλαβαίνω. Εύχομαι να γίνει γρήγορα αυτό».

«Κι εμείς το ευχόμαστε», είπε ο Τζαμάνι. «Τώρα, θα ήθελα να σας κάνω μερικές ερωτήσεις, αν δεν σας πειράζει».

«Ευχαρίστως».

«Σας ευχαριστώ. Πρώτα απ' όλα θα ήθελα να ξέρω πώς γνωριστήκατε με τη Λουτσιά».

«Τυχαία, κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού στον Καναδά».
«Καταλαβαίνω. Και κρατήσατε επαφή».

Ο Κοστέλο συγκατένευσε.

«Μιλούσατε συχνά;» ρώτησε ο Επιθεωρητής.

«Όχι κάθε εβδομάδα, αλλά μιλούσαμε συχνά».

«Πριν από πόσο καιρό γνωριστήκατε;»

«Πριν από δύο χρόνια».

«Και μπορώ να σας ρωτήσω, αν τυχόν υπήρχε κάτι παραπάνω από φιλία, μεταξύ σας;»

«Γιατί με ρωτάτε κάτι τέτοιο;»

«Για να λύσουμε μία υπόθεση όπως αυτή, χρειαζόμαστε

πληροφορίες και τις αναζητούμε παντού».

«Καταλαβαίνω. Όχι, λοιπόν».

«Ωραία. Και μήπως τυχόν γνωρίζετε κάτι σχετικά με κάποιον που θα ήθελε να τη σκοτώσει; Ή κάποιο γεγονός, που θα μπορούσε να οδηγήσει σε μία τέτοια κατάληξη;»

«Όχι», απάντησε ο άντρας, αφού σκέφτηκε για λίγο. «Δυστυχώς, δεν μπορώ να σας βοηθήσω σ' αυτό. Σε περίπτωση που μου έρθει κάτι στο μυαλό, θα σας ενημερώσω».

«Σας ευχαριστώ».

Ο υπεύθυνος του ταχυδρομείου, ξεπρόβαλε στην πόρτα του δωματίου, που βρισκόταν στο πίσω μέρος του ταχυδρομείου. «Φούλβιο;».

Ο άντρας γύρισε και είπε: «Νομίζω είναι ώρα να γυρίσω στη θέση μου».

«Σύμφωνοι», είπε ο Τζαμάνι, καταλαβαίνοντας την κατάσταση. «Σας ζητώ να παραμείνετε στη διάθεσή μας και να μην διστάσετε να επικοινωνήσετε μαζί μας, σε περίπτωση που σας έρθει στο μυαλό κάτι που μπορεί να μας φανεί χρήσιμο».

«Κανένα πρόβλημα», είπε ο υπάλληλος του ταχυδρομείου.

Ο Επιθεωρητής συγκατένευσε και μετά χαιρέτισε και βγήκε και πάλι στο δρόμο.

Τώρα, έμενε μόνο να ακούσει τι είχε να πει ο εργοδότης της δεσποινίδας Μιστρόνι και, μετά, θα είχε αρκετό υλικό,

πάνω στο οποίο θα μπορούσε να κάνει κάποιες υποθέσεις και κάποιες σκέψεις.

XI

Ο Νταβίντε Παλιαρίνι πάσχιζε να βγάλει από το μυαλό του αυτό το γεγονός. Το έβλεπε στον ύπνο του το βράδυ, σαν επαναλαμβανόμενο εφιάλτη και, σίγουρα, δεν ήθελε να συμβεί.

«Βλάκας», επαναλάμβανε στον εαυτό του, «είμαι ένας βλάκας, σκότωσα ένα παιδί!»

Περίμενε την ετυμηγορία, ελπίζοντας ότι με έναν καλό δικηγόρο, θα καταφέρει να μειώσει, τουλάχιστον, την ποινή. Στο μεταξύ, ζούσε μέσα στις τύψεις.

Στα μισά εκείνης της ημέρας, χτύπησε το κουδούνι του σπιτιού.

«Ποιος είναι;», ρώτησε από το θυροτηλέφωνο.

«Ένα συστημένο. Πρέπει να υπογράψετε».

Ο ταχυδρόμος.

Ο Παλιαρίνι κατέβηκε στην είσοδο της πολυκατοικίας, υπέγραψε, πήρε το φάκελο και ανέβηκε ξανά στο διαμέρισμά του.

Αποστολέας ήταν το Δικαστήριο της Μπολόνια.

Θέμα: Ειδοποίηση για δικαστική παράσταση.

Άνοιξε το φάκελο και έμαθε ότι, ακριβώς σε δύο εβδομάδες, στις 10, θα έπρεπε να παρουσιαστεί στο δικαστήριο και ότι αν δεν έβρισκε συνήγορο υπεράσπισης, θα οριζόταν κάποιος από το κράτος.

Ακούμπησε το φάκελο στο τραπεζάκι του σαλονιού και σχημάτισε τον αριθμό τηλεφώνου του έμπιστου δικηγόρου του.

«Φτάσαμε στο τέλος», είπε ο Παλιαρίνι, αφού η υπάλληλος γύρισε τη γραμμή στο γραφείο του δικηγόρου.

«Αρκεί να παραμείνουμε ψύχραιμοι και θα δείτε ότι θα τη γλυτώσουμε».

Ο δικηγόρος ήξερε, ήδη, όλα τα γεγονότα, αφού του τα είχε πει όλα ο ίδιος ο Παλιαρίνι, την επομένη του δυστυχήματος.

«Θα με καταδικάσουν», είχε πει, «δεν έχω κανένα καλό χαρτί στα χέρια μου, για να αθωωθώ».

Ο δικηγόρος και τότε είχε προσπαθήσει να ηρεμήσει τον πελάτη του, λέγοντάς του ότι είχε βρει κάτι που θα τον βοηθούσε να επιτύχει, τουλάχιστον μειωμένη ποινή, αν όχι απλή πληρωμή ενός προστίμου. Αν και είχε υπόψη ότι δεν θα ήταν ευχάριστο να συναντήσει τους γονείς του θύματος.

«Θα τα καταφέρουμε», του επανέλαβε ο δικηγόρος, «θα δείτε ότι θα τα καταφέρουμε».

Το κατάλαβε αμέσως: εκείνη η μέρα πλησίαζε κι ο Νταβίντε Παλιαρίνι ήταν πολύ προβληματισμένος, παρά τα λόγια του δικηγόρου του.

Όταν ο Παλιαρίνι κι ο δικηγόρος συναντήθηκαν στο γραφείο του τελευταίου, έκαναν καταρχάς μία νέα σύνοψη του γεγονότος.

«Είχα βγει από τη ντισκοτέκ. Όταν βρέθηκα στην

οδική αρτηρία του περιφερειακού της Μπολόνια, ήμουν σε ευφορία, πάτησα τέρμα το γκάζι, χωρίς να καταλαβαίνω την ταχύτητα με την οποία πήγαινα. Φτάνοντας σε μία διασταύρωση όπου το φανάρι ήταν πράσινο, χτύπησα ένα παιδί που περνούσε τη διάβαση».

«Το άτομο εκείνο περνούσε το δρόμο, ενώ γνώριζε ότι δεν έπρεπε να το κάνει, εκείνη την ώρα. Φαντάζομαι ότι το φανάρι για τους πεζούς ήταν κόκκινο».

Ο Παλιαρίνι συγκατένευσε, ελπίζοντας να θυμάται καλά και η μνήμη του να μην είχε θολώσει από τα ναρκωτικά».

«Ορίστε, βλέπετε; Ήδη, βρήκαμε ένα στοιχείο υπέρ μας».

«Σύμφωνοι», είπε ο Παλιαρίνι, «αλλά πως θα αντιμετωπίσουμε το γεγονός ότι οδηγούσα ενώ είχα πάρει εκείνα τα καταραμένα τα χάπια; Ανάθεμά με, δεν θα τα έπαιρνα ποτέ, με ξεγέλασε εκείνος ο τύπος μέσα, που μου τα έδωσε. Μου είπε :‘Θα δεις ότι θα νιώσεις καλύτερα’. Και με έπεισε».

Ο δικηγόρος σκέφτηκε για λίγο.

«Το ζήτημα με τα χάπια δεν είναι υπέρ σας», είπε τελικά, «αλλά θα τα καταφέρουμε, με κάποιο τρόπο. Πρέπει να με εμπιστευτείτε».

«Ας ελπίσουμε. Και τι μπορώ να κάνω αυτές τις μέρες; Κάτι συγκεκριμένο; Εξυπηρετεί κάποια δήλωσή μου;»

«Για την ώρα, όχι. Θα τα πείτε όλα στο δικαστήριο. Προσπαθήστε να παραμείνετε ήρεμος και θα δείτε πως όλα θα λυθούν».

«Βασίζομαι στην εμπειρία σας».

«Πολύ καλά. Τώρα, γυρίστε στο σπίτι και χαλαρώστε. Θα επικοινωνήσω εγώ μαζί σας με κάποιο τρόπο».

«Σας υπερευχαριστώ».

«Παρακαλώ. Η δουλειά μου είναι».

Αφού χαιρετήθηκαν, ο δικηγόρος άρχισε να σκέφτεται πώς να χειριστεί αυτή την υπόθεση στο δικαστήριο κι ο Νταβίντε Παλιαρίνι γύρισε σπίτι. Ακολούθησε τη συμβουλή που του έδωσε ο δικηγόρος: απόλυτη χαλάρωση, μέχρι την ημέρα της ακροαματικής διαδικασίας.

XII

Νωρίς το πρωί, εκείνης της ημέρας, η Μαριολίνα Σπατζέζι άκουσε να χτυπά το κουδούνι, πήγε στο θυροτηλέφωνο και ρώτησε ποιος ήταν.

Η απάντηση που πήρε ήταν: «Κάποια λουλούδια για σας, κυρία».

«Ανεβείτε», είπε η γυναίκα, αρχίζοντας να κάνει υποθέσεις για τον πιθανό αποστολέα αυτού του ευχάριστου δώρου.

Όταν είδε τον ανθοπώλη να κρατά την ανθοδέσμη, άλλαξε έκφραση.

«Πε..περάστε, παρακαλώ», είπε τραυλίζοντας, στον άντρα που είχε μπροστά της. Της φαινόταν ότι τον είχε ξαναδεί, ίσως ήταν ο ανθοπώλης που είχε το μαγαζί λίγο πιο κάτω από το σπίτι της, πάνω στον ίδιο δρόμο.

«Ακουμπήστε τα εκεί πάνω, παρακαλώ».

Ο άντρας διέσχισε το διαμέρισμα, ακολούθησε τις οδηγίες που του δόθηκαν και, μετά, χαιρέτησε βιαστικά, λέγοντας ότι έπρεπε να γυρίσει γρήγορα στο μαγαζί, γιατί ήταν μόνος και είχε αφήσει μόνο μία ειδοποίηση στην πόρτα της εισόδου, για να καταλάβουν οι πελάτες ότι θα επέστρεφε σε λίγα λεπτά.

Η Μαριολίνα Σπατζέζι έκλεισε ξανά την πόρτα και κατευθύνθηκε γρήγορα στην ανθοδέσμη, που μόλις της είχε παραδοθεί.

Μία ανθοδέσμη με χρυσάνθεμα; σκέφτηκε.

Είδε ότι πάνω στη μεμβράνη που τύλιγε τα λουλούδια, ήταν καρφίτσωμένος ένας φάκελος που έγραφε «ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΡΙΟΛΙΝΑ».

Τον άνοιξε και μέσα βρήκε μόνο μία επαγγελματική κάρτα από χαρτόνι.

ΜΑΣΙΜΟ ΤΡΟΒΑΪΟΛΙ

Διευθυντής Μάρκετινγκ

Tecno Italia E. P.E

Η γυναίκα ένιωσε τάση για λιποθυμία και έπρεπε, κυριολεκτικά, να καθίσει για να αποφύγει να πέσει.

Γύρισε την κάρτα και είδε ότι από πίσω έγραφε «ΤΑ ΛΕΜΕ ΣΥΝΤΟΜΑ!» με στυλό διαρκείας.

Μετά από λίγο σηκώθηκε από την καρέκλα, πήρε ένα ποτήρι και το γέμισε, δύο φορές, με νερό. Είχε ανάγκη να πει νερό.

Το έπλυνε και μετά πήγε στο μπάνιο, για να δροσίσει το

πρόσωπό της.

Πώς ήταν δυνατόν;

Από μία κοινή πεποίθηση που, κατά κάποιον τρόπο, είχε περάσει και στην ίδια, πάντα είχε συνδεδεμένα τα χρυσάνθεμα με τους πεθαμένους και ο Μάσιμο Τροβαϊόλι...

Πήρε το τηλέφωνο και κάλεσε την Άμεσο Δράση.

«Με...καταδιώκουν...», είπε μετά βίας, όταν κάποιος απάντησε από την άλλη μεριά της γραμμής.

«Ηρεμήστε, κυρία», είπε ο υπάλληλος του τηλεφωνικού κέντρου «κι εξηγήστε μου καλύτερα».

«Με...καταδιώκει...ένας νεκρός».

«Αυτό δεν είναι δυνατόν. Είστε σίγουρα καλά;»

«Ναι. Καλά είμαι», είπε εκείνη. «Με καταδιώκει...ένας νεκρός!» ούρλιαξε.

«Πού μένετε;» ρώτησε ο τηλεφωνητής, προσπαθώντας να συντομεύσει τη διαδικασία «Σας στέλνω κάποιον».

Η γυναίκα έδωσε τη διεύθυνσή της και έκλεισε το τηλέφωνο, ικετεύοντάς τους να κάνουν γρήγορα.

Όταν έφτασαν οι δύο πράκτορες, που ήταν σε περιπολία, βρήκαν τη Μαριολίνα Σπατζέζι σε κατάσταση πανικού.

«Προσπαθήστε να ηρεμήσετε, κυρία. Θέλουμε να θυμηθείτε καλά τι συνέβη», της εξήγησε ο ένας από τους δύο πράκτορες.

Η γυναίκα τους είπε για τον φάκελο που έλαβε, πριν λίγες ημέρες και για τα λουλούδια που έλαβε εκείνο το πρωί.

«Ποιος είναι ο Μάσιμο Τροβαϊόλι;», ρώτησε ο ένας

πράκτορας.

«Ο πρώην σύντροφός μου».

«Κι εκείνος έχει κάτι εναντίον σας; Πώς χωρίσατε, συνέβη με άσχημο τρόπο;»

«Έχει...πεθάνει!», ούρλιαξε η γυναίκα. «Έχει... πεθάνει...αυτός που με καταδιώκει!»

Η Σπατζέζι συνέχισε να ουρλιάζει, κάνοντας πάντα μία παύση στη λέξη «πεθάνει», κάθε φορά που την πρόφερε.

«Μας συγχωρείτε», είπε ο άλλος πράκτορας, «δεν έχουμε ξεκαθαρίσει αυτό το συγκεκριμένο θέμα. Πρέπει να μας συγχωρήσετε. Ζητάμε συγγνώμη».

«Δεν υπάρχει πρόβλημα», απάντησε η γυναίκα, μετά από μία στιγμή ησυχίας, στην οποία προσπάθησε να ηρεμήσει τα νεύρα της.

«Είδατε ποιος σας έφερε αυτά τα λουλούδια;», τη ρώτησε, όταν οι δύο πράκτορες ήταν σίγουροι ότι είχε περάσει η κρίση.

«Μου φάνηκε...πως ήταν...ο ανθοπώλης...εδώ κάτω... πάνω στην οδό Σαν Βιτάλε, αλλά δεν είμαι σίγουρη. Όταν κάνω βόλτα, περπατώ πάντα γρήγορα και δεν ασχολούμαι πολύ με τα μαγαζιά».

«Θα το ελέγξουμε», τη διαβεβαίωσε ένας από τους πράκτορες της περιπολίας, στρεφόμενος μετά προς το συνάδελφό του, με ένα βλέμμα ανησυχίας. «Στο μεταξύ, εσείς πρέπει να παραμείνετε ψύχραιμη. Μας το υπόσχεστε;»

«Θα προσπαθήσω», απάντησε η γυναίκα. «Θα

προσπαθήσω».

«Ωραία. Εμείς θα αναλάβουμε, αμέσως, να ρίξουμε φως σε αυτό το ζήτημα. Ίσως, πρόκειται για κάποιος λάθος».

«Φοβάμαι», είπε η Σπατζέζι. «Κάντε κάτι, σας παρακαλώ», τους ικέτευσε, σαν να μην άκουσε τα τελευταία λόγια των πρακτόρων.

«Ηρεμήστε και πιείτε ένα ποτήρι κρύο νερό».

Ο πράκτορας που ήταν πιο κοντά στη βρύση, πήρε ένα ποτήρι που βρήκε εκεί, το γέμισε και το έδωσε στη γυναίκα.

«Πιείτε με μικρές γουλιές και θα δείτε ότι θα σας βοηθήσει να νιώσετε καλύτερα».

Η γυναίκα ήπια, ακολουθώντας τη συμβουλή και, παραμένοντας καθιστή, ρώτησε αν οι δύο πράκτορες θα είχαν πρόβλημα, αν δεν τους συνόδευε ως την έξοδο».

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, κυρία».

Η Μαριολίνα Σπατζέζι έμεινε μόνη, καθιστή κι ακίνητη να σκέφτεται αυτό που συνέβη, εφησυχασμένη από τα λόγια των δύο πρακτόρων: εκείνοι θα ασχολούνταν με το πρόβλημα, ελπίζοντας να το λύσουν.

Όταν οι δύο πράκτορες, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες της Σπατζέζι, έφτασαν στο ανθοπωλείο, βρήκαν ένα σημείωμα στην πόρτα: ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ ΑΜΕΣΩΣ.

Αυτός που, προφανώς, ήταν ο ιδιοκτήτης έφτασε με γρήγορο βήμα, επιταχύνοντας στα τελευταία μέτρα, βλέποντας τους δύο πράκτορες να περιμένουν.

«Εμένα θέλετε;» ρώτησε. «Συνέβη κάτι για το οποίο

μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Μπορούμε να μπούμε;» είπε ο ένας από τους πράκτορες.

«Παρακαλώ, παρακαλώ, φυσικά».

Ο άντρας άνοιξε την γυάλινη πόρτα και ζήτησε στους δύο αστυνομικούς να περάσουν μέσα.

«Παρακαλώ, πείτε μου. Τι συνέβη; Δεν σας κάλεσα εγώ. Δεν μου έκλεψαν τίποτα».

«Δεν είμαστε γι' αυτό εδώ», επέσπευσε τις διαδικασίες ο πράκτορας.

«Εξηγείστε μου, τότε».

«Κάποιο άτομο είπε ότι έλαβε μία ανθοδέσμη από έναν νεκρό», ξεκίνησε να αφηγείται ο πράκτορας, που ήταν πιο πολλά χρόνια στην αστυνομία.

«Αδύνατον», είπε ο ανθοπώλης. «Οι νεκροί δεν στέλνουν σε κανέναν λουλούδια».

«Λέει, επίσης, ότι της παραδόθηκαν από εσάς ή από κάποιον που δουλεύει για σας».

Το βλέμμα του άνδρα έγινε πιο σκοτεινό.

«Δεν καταλαβαίνω πού θέλετε να καταλήξετε».

«Θέλουμε, απλά, να καταλάβουμε τι έγινε», εξήγησε ο νεότερος πράκτορας. «Αυτό το άτομο είναι πάρα πολύ τρομοκρατημένο».

«Πότε έγινε;»

«Πριν λίγο... να πούμε πριν δύο ώρες;»

«Δώστε μου μία στιγμή, να σκεφτώ».

Ο ανθοπώλης έκανε μία σύντομη παύση και, μετά, άρχισε

πάλι να μιλά.

«Δουλεύω μόνος. Εδώ δεν υπάρχουν υπάλληλοι και τέτοια πράγματα. Δεν έχω την οικονομική δυνατότητα γι' αυτό. Τα κάνω όλα εγώ: υποδέχομαι τους πελάτες, τους εξυπηρετώ και, αν χρειαστεί, κάνω και κατ' οίκον παραδόσεις».

«Όταν φτάσαμε, δεν ήσαστε εδώ. Κάνατε κάποια παράδοση;»

«Προφανώς».

«Τίποτα δεν είναι προφανές στο επάγγελμά μας», είπε ο ένας πράκτορας, σαν να ήθελε να δώσει να καταλάβει ότι δεν ήταν εκεί για κοινωνική επίσκεψη.

«Με συγχωρείτε», είπε ο άντρας. «Λοιπόν, ναι, έλειψα για δέκα ίσως και δεκαπέντε λεπτά, για να κάνω μία παράδοση».

«Σύμφωνοι. Τώρα, μπορείτε να μας πείτε αν κάνατε κάποια παράδοση, περίπου, πριν δύο ώρες;»

Μετά από μία σύντομη παύση, ο ανθοπώλης απάντησε: «Νομίζω πως ναι. Ήταν μία κυρία, ίσως δεσποινίς. Δεν θυμάμαι να σας πω με σιγουριά: δεν ρωτώ για την προσωπική ζωή των πελατών μου. Εν πάσει περιπτώσει, ήταν γυναίκα».

«Θυμάστε όνομα;»

«Όχι, λυπάμαι».

«Σκεφτείτε καλά. Προσπαθήστε ακόμη λίγο. Αυτές οι πληροφορίες μπορεί να μας φανούν χρήσιμες».

«Σας διαβεβαιώνω ότι δεν θυμάμαι», είπε μετά από λίγο. «Δυστυχώς, βλέπω πολύ κόσμο μέσα στην ημέρα και, συνήθως, δεν θυμάμαι τα ονόματά τους».

«Δεν υπάρχει πρόβλημα», τον διαβεβαίωσε ο ένας πράκτορας. «Θυμάστε, τουλάχιστον, ποιος σας ανέθεσε την παράδοση;»

«Ένας άντρας. Ναι, άντρας ήταν».

«Μπορείτε να μας δώσετε κάποια, επιπλέον, πληροφορία;».

«Μμμ... Ξεχώριζε. Ήταν ένας άντρας που ξεχώριζε».

«Άλλες λεπτομέρειες;»

«Θα πρέπει να το σκεφτώ. Ξέρετε, αυτό το άτομο ήρθε εδώ, χθες βράδυ, ενώ ετοιμαζόμουν να κλείσω το μαγαζί, για το οποίο έχει περάσει λίγο η ώρα».

«Μην σας ανησυχεί, έχετε όσο χρόνο χρειάζεστε. Αν σας έρθει κάτι στο μυαλό, μη διστάσετε να μας ενημερώσετε».

«Μείνετε ήσυχοι», είπε ο άντρας με τη στάση του σώματος να υποδηλώνει ότι τους αποχαιρετά. «Τώρα, αν δεν σας πειράζει, έχω δουλειά», πρόσθεσε, βλέποντας μία γυναίκα να μπαίνει στο μαγαζί.

«Φυσικά, κάνετε δουλειά σας: οι πελάτες προηγούνται. Μας συγχωρείτε για την ενόχληση».

Οι δύο πράκτορες άφησαν το ανθοπωλείο και περπάτησαν κάτω από τη στοά, με κατεύθυνση προς τους Πύργους της Μπολόνια.

«Αυτός ο άντρας δεν μας τα είπε καλά», είπε ο πιο

μεγάλος πράκτορας, «για μένα, κάτι κρύβει».

«Κι εγώ έτσι πιστεύω», συμφώνησε ο άλλος, «μα δεν μπορώ να πω τι».

XIII

Η πρώτη ακροαματική διαδικασία στην οποία παρευρέθηκε ο Νταβίντε Παλιαρίνι, επειδή χτύπησε εκείνο το παιδί στην οδική αρτηρία του περιφερειακού δρόμου της Μπολόνια, ήταν πολύ ντροπιαστική για εκείνον. Παρατέθηκαν τα γεγονότα και, στη συνέχεια, υπεβλήθησαν ερωτήσεις στον κατηγορούμενο, μπροστά στον δικαστή.

Μετά τις ερωτήσεις του κατηγορούμενου και του συνηγόρου, ακούστηκε από το κοινό ένα ουρλιαχτό «Ντροπή σου», τόσο δυνατό, που έγινε διαπεραστικό.

Ο Παλιαρίνι χλόμιασε και παρέμεινε εγκλωβισμένος στην καρέκλα, χωρίς να ξέρει πού να κοιτάξει. Θα ήθελε να βυθιστεί, ακόμη και να εξαφανιστεί, παρά να βρίσκεται σε αυτή τη θέση, εκείνη την ώρα.

Μετά από λίγο, γύρισε προς το συνήγορό του και, χωρίς να μιλήσει, το βλέμμα του έλεγε ικετευτικά *τι πρέπει να κάνω*; Ο άλλος, πάντα χωρίς να ανοίξει το στόμα του, απάντησε με ένα ερωτηματικό βλέμμα, καθώς ούτε και ο ίδιος ήξερε τι θα ήταν καλύτερο: σίγουρα, το να μην δώσει βάση στο γεγονός, κάνοντας κάτι για την αντίδραση που ήδη είχε ξεσπάσει, θα έκανε την κατάσταση πολύ λιγότερο προβληματική από το να δείξει την ντροπή που του ζητούσε αυτός ο άνθρωπος, που είχε το κουράγιο να ουρλιάξει έτσι

δημοσίως, μέσα στην αίθουσα ενός δικαστηρίου.

Τελικά, ο Παλιαρίνι σηκώθηκε από τη θέση του μάρτυρα και πήγε δίπλα στο συνήγορό του, με βήμα σχετικά αργό, αλλά χωρίς να δείχνει σημάδια που θα μπορούσαν να δείξουν στο άγνωστο άτομο που ούρλιαξε, ότι πέτυχε το στόχο του.

Η ακροαματική διαδικασία έληξε, χωρίς οριστική απόφαση, σε αναμονή της επόμενης.

Ο συνήγορος συνόδευσε, κυριολεκτικά, τον πελάτη του ως την έξοδο, για να αποφύγει δυσάρεστα γεγονότα, παρόμοια με αυτό που συνέβη στην αίθουσα και, μετά, του είπε ότι θα μιλούσαν σύντομα, για να συναντηθούν εκ νέου και να αποφασίσουν τη γραμμή που θα ακολουθούσαν στην επόμενη ακροαματική διαδικασία.

Ο Επιθεωρητής Τζαμάνι κι ο πράκτορας Φινόκι πήγαν μαζί να μιλήσουν με τον εργοδότη της Λουτσία Μιστρόνι.

Η κοπέλα δούλευε στην εταιρία Piazzi & Co. ως υπάλληλος γραφείου και ασχολούνταν με τα λογιστικά.

Όταν μίλησαν στην υποδοχή, οδηγήθηκαν και οι δύο στις δερμάτινες πολυθρόνες που βρίσκονταν μπροστά στο γκισέ και, λίγα λεπτά αργότερα, τους δέχτηκε ο ιδιοκτήτης της εταιρίας.

Ήταν ένας άντρας γύρω στα πενήντα, με πολύ απλή εμφάνιση και με τρόπους ούτε αγενείς ούτε με υπεροψία, ο οποίος έδειχνε χαρούμενος που βοηθούσε τους λειτουργούς της αστυνομίας στην πρόοδο των εργασιών τους.

«Με τι ασχολείστε, κατά κύριο λόγο;» ρώτησε ο Τζαμάνι.
«Εισαγωγές-εξαγωγές διαφόρων ειδών», είπε ο άντρας.
«Κι η δεσποινίς Μιστρόνι εργαζόταν πολύ καιρό μαζί σας;»

«Δεν θυμάμαι ακριβώς, αλλά ενδεικτικά σας λέω ότι ήταν γύρω στον ένα χρόνο».

Ο Τζαμάνι και ο Φινόκι συγκατένευσαν.

«Απ'όσο γνωρίζατε, πώς ήταν οι σχέσεις μεταξύ της κοπέλας και των συναδέλφων της;»

«Απ'όσο μπορούσα να δω ο ίδιος, ήταν καλές. Από αυτής της άποψης με θεωρώ τυχερό: όπως φαίνεται, όλοι οι υπάλληλοι αυτής της εταιρίας τα πάνε καλά, υπάρχει πάντα ήρεμο κλίμα».

«Καταλαβαίνω», είπε ο Επιθεωρητής.

«Και γνωρίζετε να μας πείτε αν τυχόν η δεσποινίς Μιστρόνι είχε προβλήματα, εκτός εταιρίας;» ρώτησε ο Φινόκι. «Θέλω να πω, αν υπήρχε κάποιο επεισόδιο στο παρελθόν για το οποίο ίσως να μίλησε μαζί σας ή με κάποιον άλλον».

«Πάντα, ήταν ένα πολύ διακριτικό άτομο».

«Και μεταξύ των συναδέλφων, δεν υπάρχει κανένας που να του μιλούσε πιο ανοικτά;»

«Είχα μάθει ότι ήταν αρραβωνιασμένη με ένα παλιό υπάλληλό μας, ο οποίος δούλευε εδώ, μέχρι πριν ένα μήνα. Δεν πιστεύω ότι υπήρχαν άλλα άτομα με τα οποία να μιλούσε πιο ανοικτά».

Ο Τζαμάνι κι ο Φινόκι αντάλλαξαν μία ματιά: ο Πάολο Καρνεβάλι δεν τους είπε ποτέ κάτι τέτοιο και, ίσως, να ήταν η περίπτωση στην οποία θα έπρεπε να εμβαθύνουν περισσότερο, επί του θέματος.

Διαισθανόμενοι ότι, τουλάχιστον όπως φαινόταν, αυτή η συζήτηση δεν θα τους οδηγούσε σε κάτι άλλο, οι δυο τους ευχαρίστησαν τον άνδρα, με τον οποίο ο Τζαμάνι αντάλλαξε επαγγελματικές κάρτες και, μετά, έφυγαν.

XIV

Το επόμενο πρωί, ο Τζαμάνι έλαβε ένα τηλεφώνημα από την Επιστημονική Αστυνομία, για να τον ενημερώσουν για τα τελευταία νέα, σχετικά με τη Λουτσία Μιστρόνι: οι πιο λεπτομερείς εξετάσεις είχαν δείξει μία μη ανιχνεύσιμη ποσότητα μελατονίνης και, όταν ο Επιθεωρητής ζήτησε εξηγήσεις, ο συνομιλητής του, του είπε ότι επρόκειτο για ένα ηρεμιστικό, που βοηθούσε στον ύπνο αλλά το οποίο, σε υπερβολικές δόσεις, μπορούσε να έχει σοβαρές παρενέργειες, μεταξύ των οποίων και ο ίλιγγος.

«Οπότε η κοπέλα μπορεί να πήρε οικειοθελώς πολλά χάπια με αυτή την ουσία, να χτύπησε το κεφάλι της και να πέθανε», είπε ο Τζαμάνι.

«Ναι. Στην πραγματικότητα, μπορεί να ισχύει και κάποια άλλη υπόθεση».

«Ποια;»

«Υπάρχει και μελατονίνη σε σταγόνες. Αν, πράγματι, η δεσποινίς Μιστρόνι γνώριζε τον δολοφόνο της, ο τελευταίος,

Ίσως επειδή δεν τον υποπτευόταν, μπορεί να της έριξε υπερβολική δόση στο ποτό της, η κοπέλα να το ήπια και... έτσι να επήλθε το δυστύχημα».

«Δεν πρέπει να αποκλείσουμε αυτό το ενδεχόμενο. Θα το έχουμε υπόψη, ευχαριστώ».

Όταν τελείωσε η τηλεφωνική συνομιλία, ο Τζαμάνι πήγε να ψάξει τον Φινόκι, για να του αναφέρει τα τελευταία νέα που είχε λάβει.

«Μου φαίνεται ότι αυτό το πράγμα, θα γίνεται όλο και πιο πολύπλοκο», είπε ο πράκτορας.

Ο Επιθεωρητής συγκατένευσε.

«Κι αν η κοπέλα είχε, για κάποιο λόγο, κουραστεί από τον τρόπο που πήγαιναν τα πράγματα; Για κάποιο λόγο, που εμείς δεν γνωρίζουμε, μπορεί να ήθελε να...»

«Αυτοκτονήσει;»

«Ναι».

«Χωρίς να αφήσει ούτε ένα σημείωμα με εξηγήσεις;»

Και οι δύο έμειναν σκεπτικοί. Μετά, ο Τζαμάνι είπε, κάπως απρόθυμα: «Ίσως να πρέπει να ξεκινήσουμε από την αρχή».

«Με ποια έννοια;»

«Να ακολουθήσουμε τα βήματά μας, να κάνουμε πάλι ερωτήσεις σε όλους και να προσπαθήσουμε να επαναξιολογήσουμε κάθε στοιχείο, που έχουμε στη διάθεσή μας, γνωρίζοντας για τη μελατονίνη».

«Καταλαβαίνω», είπε ο Φινόκι.

«Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο», τον προέτρεψε ο Επιθεωρητής. «Κάνουμε επανεκκίνηση και ξεκινάμε από το μηδέν».

«Μπορώ να σας αφήσω αυτό», ρώτησε το κορίτσι μία κυρία που είδε κάτω στην είσοδο του σπιτιού της, ενώ επέστρεφε.

Η κυρία την ευχαρίστησε, διπλώνοντας και βάζοντας το φυλλάδιο, μέσα στην τσάντα της.

Κι εκείνη την ημέρα, το κορίτσι είχε κάνει το καθήκον της και ήταν ευχαριστημένο, γιατί ο άντρας με τον οποίο μίλησε κι ο οποίος της ανέθεσε αυτή τη δουλειά, της είχε εξηγήσει ότι μπορούσε να βγάλει χρήματα, κάνοντας κάτι χρήσιμο για την κοινωνία και για το οποίο πολύς κόσμος θα μπορούσε να την ευχαριστεί, συναντώντας της στον δρόμο.

Όταν έφτασε στο σπίτι, εξήγησε στους γονείς της ότι δεν της είχε μείνει ούτε ένα φυλλάδιο και ότι, αφού έπινε ένα χυμό φρούτων, θα έτρεχε να κάνει τα μαθήματα της επόμενης ημέρας.

Βλέποντάς την ευτυχισμένη, εκείνοι αισθάνονταν περήφανοι για εκείνη.

XV

Λίγο πριν την ώρα του δείπνου, ο Τζαμάνι δέχθηκε ένα τηλεφώνημα από τη μητέρα της Λουτσία Μιστρόνι.

«Σας ενοχλώ;», ρώτησε ευγενικά η γυναίκα.

«Δεν με ενοχλείτε καθόλου. Πείτε μου, σας ήρθε κάτι στο μυαλό, που θα μπορούσε να βοηθήσει τη δουλειά μας;»

«Ίσως, αλλά δεν είμαι σίγουρη».

«Εξηγήστε μου».

«Κάθε μέρα σκέφτομαι ξανά και ξανά την κόρη μου, τι μπορεί να της συνέβη και γιατί. Προσπαθώ να θυμηθώ αν τυχόν μου είχε μιλήσει για κάποιο συγκεκριμένο γεγονός και, ίσως, υπάρχει κάτι...»

«Τι πράγμα;»

«Θυμάμαι ότι μία μέρα μου τηλεφώνησε, για να μου πει ότι το βράδυ θα περνούσε από το σπίτι μου, για να μου φέρει κανόλι Σικελίας. Μου αρέσουν πολύ και το ήξερε, έτσι κάθε τόσο σταματούσε σε κάποιο ζαχαροπλαστείο και μου αγόραζε μερικά. Και, τελικά, εκείνη τη φορά μου είπε ότι της συνέβη κάτι περίεργο. Μερικές μέρες, πριν, της είχαν παραδώσει στο σπίτι μία ανθοδέσμη από χρυσάνθεμα, χωρίς καμία κάρτα. Δεν ήξερε ποιος ήταν ο αποστολέας».

Ο Επιθεωρητής συγκατένευσε και μετά ρώτησε: «Δεν έχετε κάτι υπόψη;»

«Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι ότι τα χρυσάνθεμα και τα απειλητικά τηλεφωνήματα που δεχόταν συνδέονταν μεταξύ τους».

«Πράγματι, τα χρυσάνθεμα τα χρησιμοποιούν συχνά, για τους πεθαμένους».

Η γυναίκα το επιβεβαίωσε και μετά πρόσθεσε: «Δεν ξέρω πώς μπορεί να σας φανεί χρήσιμη αυτή η πληροφορία, ωστόσο θα επικοινωνώ μαζί σας κάθε φορά που θα μπορώ να θυμηθώ οτιδήποτε άλλο, σχετικά με την κόρη μου».

Ο Τζαμάνι την ευχαρίστησε και, αφού τελείωσε το τηλεφώνημα, πήγε αμέσως να ψάξει τον Φινόκι για να τον ενημερώσει.

Η δίκη του Νταβίντε Παλιαρίνι δεν είχε άλλη ακροαματική διαδικασία: ο άντρας βρέθηκε νεκρός στο σπίτι του και, για την ακρίβεια, στην αυλή της πολυκατοικίας, στην οποία έμενε.

Η αστυνομία έφτασε μέσα σε μία ώρα από το ανώνυμο τηλεφώνημα, που έλαβε το πρωί εκείνης της ημέρας.

Πήραν κατάθεση από όλους τους ενοίκους της πολυκατοικίας που ήταν παρόντες, για να συγκεντρώσουν τον μεγαλύτερο δυνατό αριθμό πληροφοριών, σχετικά με τον άντρα.

Όλοι τους είπαν ότι ήταν ένας ήσυχος άνθρωπος και, κυρίως, διακριτικός, χωρίς κανέναν εμφανή εχθρό ή κάποιον που να μπορούσε να έχει ύποπτη σχέση μαζί του, κανέναν που να είχε το παραμικρό κίνητρο, για να τον σκοτώσει.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.